CYNTHIA POWELL

Planul de rezervă

Traducerea si adaptarea în limba română

de ELVIRA POPESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Se apropie necazurile, se gândea Rebecca Saunder privind pe fereastră.

într-adevăr, Clay, fostul său soţ, tocmai îşi parcase al său 4x4 pe alee, într-un scrâşnet de pietriş.

Tânăra femeie îi recunoscu modul caracteristic în care cobora din maşină etalându-şi umerii atletici şi făcând să joace fiecare muşchi, sub cămaşă.

îl văzu aranjându-şi pălăria de cowboy pe părul şaten şi examinând modesta casă în care se mutase după divorţ şi îşi dădu seama că-i trebuise doar o singură privire ca să-şi facă o părere.

Acest loc nu semăna cu cele în care trăiseră împreună.

Fie că fusese în Louisiana, Texas sau Mexic, locuiseră întotdeauna în apartamente moderne, identice si fără personalitate. în schimb, în acest cartier fiecare casă era diferită si asta îi plăcea mult tinerei femei. în timpul căsătoriei sale, dorise să trăiască într-un cartier ca acesta, dar Clay nu acceptase niciodată să-şi asume cheltuielile de întreţinere a unui pavilion, pretinzând că ar fi fost dificil să-l vândă de fiecare dată când îşi schimba locul de muncă. Aceasta o întrista pe Rebecca, dar nu reuşise niciodată să-l facă să-şi schimbe părerea.

Ascunsă în spatele perdelei de dantelă, reproşându-şi lipsa de curaj, îl privea coborând nepăsător aleea care ducea la grilaj. De ce nu se ducea să-i deschidă uşa? Clay o sunase pentru a-şi anunţa vizita, care nu mai era o surpriză. Cu toate acestea, tânăra femeie era teribil de nervoasă şi inima îi bătea gata să se rupă.

Zgomotul paşilor se apropia, apoi el bătu la uşă. înainte de a-şi putea murmura câteva cuvinte de încurajare, Jimmy

w . • A A w

se năpusti in încăpere.

- Vine! Este tata! L-am văzut de la fereastră, urlă el, ca şi când maică-sa ar fi fost lovită de surditate.

Surescitat, deschise uşa din zbor şi se aruncă în braţele tatălui său.

- Ai venit, tată! Ştiam eu! strigă el.

- Ştii bine că nu te-aş fi lăsat să cazi, răspunse Clay, luându-l în braţe.

Din salon, Rebecca urmărea această întâlnire emoţionantă. Clay îl strângea pe băieţel la piept şi ea nu rezista plăcerii de a-l contempla, cum făcea adesea în trecut. Era frumos, cu ochii verzi întunecaţi, cu nasul drept şi un surâs fermecător, acel surâs pe care îl iubise atât...

Emoţionată, tânăra femeie întoarse capul pentru a-şi ascunde lacrimile ce îi veneau în ochi. Clay îi surâdea şi acum lui Jimmy. El a fost întotdeauna apropiat de fiul său şi ea dorea, din toată inima, ca această complicitate să se menţină, chiar dacă o obliga să întreţină o relaţie câteodată delicată, cu fostul său soţ.

Căci nu-i era uşor. Rebecca îl părăsise acum un an şi jumătate şi se împlineau şase luni de când divorţaseră. Dar trebuia să-şi mărturisească puternica atracţie pe care o mai simţea încă pentru el... După cum se aşteptase, nu fusese un divorţ uşor... Mai întâi, Clay refuzase să-şi dea

consimţământul, dar ea nu se dăduse bătută şi începuse o nouă viaţă. Se întorsese în oraşul natal din Colorado, unde trăia familia sa.

Se simţea bine aici, dar, deşi reuşise să-şi capete un anumit echilibru, Rebecca se simţea fragilă psihic şi fiecare reîntâlnire cu fostul său soţ o tulbura.

De la ruptură, raporturile rămăseseră tensionate. Două săptămâni mai târziu, Clay îi telefonase ca să-i ceară un armistiţiu. Dorea să-l ia pe Jimmy la schi în vacanţa de Paşti, înainte de a pleca pentru mai multe luni în Venezuela, unde fusese angajat ca inginer. Insistând asupra faptului că Jimmy ar fi mai fericit dacă rămâneau în bune relaţii, reuşise s-o convingă pe Rebecca să fie de acord. Dar acum, când Clay era aici, se întreba dacă nu comisese o greşeală...

- Salut, Becca, ce mai faci? o întrebă, privind-o cu atenţie.

Simţindu-se observată, Rebecca se felicita că renunţase la blugi şi la puloverul strâmt pe care îl purta de obicei pentru a îmbrăca o rochie albastru-deschis, mai elegantă, care îi ajungea până deasupra genunchilor.

- Bine, Clay, răspunse ea pe un ton îndrăzneţ. Intră, te rog. Jimmy s-a sculat din zori ca să te

aştepte.

Clay îşi încruntă sprâncenele.

- Dar am sosit exact la ora pe care am anunţat-o.

- Da, da, bineînţeles! zise ea repede. Este adevărat că el nu are noţiunea timpului. Ştii că este doar la cursurile pregătitoare. Rebecca nu vroia să-i amintească promisiunile pe care nu le ţinuse, nici să-l lase să creadă că-l vorbise de rău în faţa lui Jimmy.

- I-am spus că vei veni la timp, dar el nu are noţiunea timpului ca noi şi...

înţelegând că este gata să se bâlbâie, se întrerupse, făcu un pas înainte şi încercă să-şi ascundă tremurul mâinilor.

- Vrei să iei loc un moment? Jimmy trebuie să termine prima carte pe care o citeşte şi profesorul său l-a lăsat să citească singur.

Tânăra femeie îi aruncă o privire fiului, care îl ţinea de mână pe tatăl său.

- Scumpule, du-te şi-ţi caută cartea. Nu poţi s-o iei cu tine în călătorie, dar poţi să i-o citeşti tatălui tău înainte de plecare.

Jimmy îi răspunse printr-un surâs larg, care lăsa să se vadă că-i lipsesc câţiva dinţi. El semăna atât de mult cu tatăl său încât câteodată ea simţea o

înţepătură în inimă privindu-l.

- Mă duc să aduc rucsacul! declară Jimmy înainte de a se repezi spre camera sa.

Rebecca îi făcu semn lui Clay să ia loc pe divan. "Totul va fi bine dacă fiecare îşi vede de treaba sa", se gândi ea ca să se calmeze.

De fiecare dată când îl vedea, ieşeau la iveală anumite sentimente.

Ea se strădui să surâdă.

- Jimmy şi-a făcut şi şi-a refăcut cel puţin de şase ori bagajul, zise ea. Nu am nici cea mai mică idee ce a putut să-şi ia cu el.

- Dacă are îmbrăcăminte călduroasă şi cizme uşoare pentru după schi, este tot ce-i trebuie.

- Nu te nelinişti, şi-a luat.

Clay îşi scoase pălăria şi o puse pe măsuţa joasă şi se aşeză la rândul său, întinzându-şi picioarele lungi. Becca, mişcându-se nervoasă pe scaun, ar fi vrut să se destindă. Totuşi, era la ea acasă, şi ar fi trebuit să se simtă la adăpost în acest salon cu mobilă rustică, pe care îl aranjase după gustul său.

Becca tuşi şi încercă să surâdă.

- Sunt foarte mulţumită de învăţătoarea lui Jimmy, ea a făcut mult la lectură şi matematică. El s-a

comportat bine.

Din nou, Clay o privi drept în ochi şi spuse, foarte calm:

- Da, am văzut pe fotocopia buletinului pe care mi l-ai trimis.

- A, da, bineînţeles.

Ea întoarse capul, pentru a-şi ascunde tremurul. înainte, conversaţia dintre ei era uşoară şi naturală. Puteau să vorbească împreună despre orice - cel puţin aşa crezuse. Dar acum, Becca vedea că nu abordaseră niciodată subiectele care îi separau...

Becca îşi amintea cu emoţie de prima lor întâlnire. Inginer de mine, Clay lucra pentru o companie de petrol al cărei proprietar îl însărcinase să negocieze dreptul de trecere pe un teren al tatălui său. în acea zi, Becca trecuse pe la părinţii săi ca s-o ia pe sora sa mai mică, Brittnie şi s-o ducă la doctor. Atrasă şi, în acelaşi timp înspăimântată de Clay, întârziase la fermă.

în aceeaşi seară, Clay o regăsise la lucru. Ieşiseră împreună şi discutaseră până în zori. După aceea, nu se mai părăsiseră o clipă. Foarte îndrăgostiţi, se căsătoriseră la trei săptămâni după întâlnirea lor, ca în poveştile cu zâne. Cum ar fi putut să ştie atunci că

lucrurile vor merge prost?

Conştientă, deodată, că fostul ei soţ o observa, întoarse capul şi văzu în ochii lui o expresie ciudată, care dispăru imediat.

Â

încerca oare unele regrete în ceea ce-o priveşte? Nu avea nici cea mai mică idee...

- Vrei o ceaşcă de cafea? întrebă ea cu o voce nesigură.

- Cu plăcere, mulţumesc.

Liniştită că avea ceva de făcut, Becca se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre bucătărie. Din păcate, el o urmă.

- Nu, nu te deranja, mă ocup eu, zise ea adresându-i un surâs peste umăr.

- Dar vreau să beau cafeaua în bucătărie, răspunse el cu o privire lungă.

- Cum vrei...

Sigur că lucrurile cele mai simple, cu el păreau mai complicate.

- Nu vrei să iei loc?

Clay se aşează pe unul dintre cele patru scaune asortate la masa de stejar şi-şi puse mâinile pe lemnul lustruit.

- Este nouă, zise el.

- Da, este nouă.

Ea îi întinse cafeaua cu frişca, aşa cum îi plăcea, şi se aşeză în faţa lui.

- Mary Jane a găsit-o într-un hambar, după moartea tatei. Era a bunicii şi eu am restaurat-o.

Se întreba de ce adăugase ultima precizare. De fapt, mobilele de familie, cum era masa bunicii, nu prezenta niciun interes pentru el.

El făcu un semn din cap.

- în cele din urmă, ai casa pe care ţi-ai dorit-o.

Ea căută o urmă de ironie pe faţa lui dar nu găsi niciuna.

- Este adevărat, spuse ea, plimbându-şi privirea pe interiorul cochet.

- Deci, îţi merge bine?

Ceva din vocea lui o nelinişti. Ea îşi ascunse tulburarea luând o gură de cafea.

- Da, totul este bine. Jimmy şi-a făcut prieteni în cartier şi la şcoală. Şi tu? Când ai ştiut de munca în Venezuela?

- George Cisneros a sunat acum câteva săptămâni şi mi-a spus că are nevoie de mine pentru deschiderea unei mine. Şi acum, n-am niciun motiv să refuz, răspunse el, ridicând din umeri.

Becca nu simţi niciun reproş în cuvintele lui. Totuşi, nu se putea împiedica să nu aibă o bănuială de culpabilitate, ştiind că acceptase slujba din America de Sud, pentru că erau divorţaţi. El vrusese să se instaleze acolo, cu ani în urmă, dar Becca se opusese, ezitând să trăiască pentru o lungă perioadă departe de familia sa.

înainte să-i poată răspunde, Jimmy intră în salon, trăgând cu o mână un rucsac prea greu şi ţinând o carte în cealaltă mână. Clay se ridică să-l ajute, dar băieţelul lăsă bagajul la intrare şi se repezi pe genunchii tatălui său, întinzându-i cartea.

Clay privi coperta şi-i aruncă o privire Beccăi.

- Geme şi minerale? citi el.

- Recunosc că intriga este fără importanţă dar este scrisă într-un stil destul de simplu şi asta îl pasionează. Cred că o are de la tine, zise ea cu ochi scânteietori.

Clay dădu din cap şi-i adresă fiului său un surâs plin de mândrie.

Becca simţi un nod în gât. Dacă lucrurile ar fi putut să se petreacă astfel între ei, ar fi fost minunat....

- Am fost la vechea mină de la Lucy Belle acum

câteva săptămâni, reluă ea discuţia după ce-şi înghiţise lacrimile. Jimmy credea că găsise aur şi-şi umpluse cu pietre buzunarul care îi atârna până la genunchi...

Clay surâse, dar avea un aer preocupat.

- Sper că nu aţi mers acolo singuri? Aceste mine vechi sunt periculoase, stâlpii de susţinere sunt putrezi, acolo este apă şi....

- Nu eram singuri, am fost cu Barry, răspunse Becca pe un ton pe care şi-l dorea degajat. Mai vrei cafea?

- Barry Whelker? Patronul tău? Acum se interesează de minele abandonate?

Becca, ridicându-se pentru a debarasa masa, se întoarse către el.

- Nu chiar, dar ştie că-l interesează pe Jimmy.

- Şi de ce face asta?

- Este amabil, asta este tot, zise ea cu prudenţă.

Gura lui Clay nu era decât o linie subţire.

- Asta este părerea ta, dar de când este pasiunea lui Jimmy pentru pietre?

Tânăra femeie încercă să scape de ochiul lui închizitor dar, în cele din urmă, îl privi direct în ochi, ridicând bărbia.

- Bine, Barry şi cu mine... ieşim împreună.

- Ieşiţi împreună? repetă el cu o voce gravă.

Becca îşi înghiţi saliva, apoi îşi veni în fire. în fond, viaţa ei privată nu-l privea.

- Da...

- înţeleg. Şi-l duci pe fiul meu la întâlnirile tale galante?

Clay se ridică şi se sprijini de masă. Ochii săi se întunecaseră ca marea înainte de furtună.

- Câteodată, mă însoţeşte...

- Sper că nu întotdeauna!

Becca roşi şi-şi ridică privirea.

- Ce vrei să spui, Clay?

- De fapt, nimic!

- Noi nu facem nimic rău, Clay şi, în plus, cum poţi să-ţi imaginezi că...

Uşa de serviciu se deschise brusc, făcându-i pe cei doi să tresară. Se întoarseră şi o descoperiră pe Brittnie, sora mai mică a Beccăi. Cu braţele pline de albume foto şi de diverse pachete, îşi făcu o intrare lipsită de discreţie.

- Salut, surioară! zise ea, închizând uşa cu piciorul. Am trecut pe la bucătăria lui Dan şi am luat ceea ce ai cerut.

Face cele mai mari tarte ornamentale din tot oraşul. Mi-a arătat un album foto cu cele mai frumoase prăjituri. Anul trecut am gustat tarta sa cu ciocolată, la recepţia Brendei Luna. Era delicioasă. Orice aţi alege, tu şi Barry, veţi fi mulţumiţi.

Deodată, se întoarse şi-l zări pe Clay. Aruncă o privire către Becca şi-şi muşcă buzele.

- Salut, zise ea încet.

- Salut, Brittnie. Ce spuneai?

Cu vioiciunea de spirit obişnuită, Brittnie îşi schimbă complet purtarea, puse pachetele pe masă şi-i adresă un larg surâs fostului ei cumnat.

- Nimic... nimic important.

- Ce este această poveste cu tartă?

- Tată, mi-am pus cartea! Mergem? strigă Jimmy din salon.

Becca îi aruncă surorii sale o privire rugătoare şi aceasta, dintr-un salt, îl opri pe copil.

- Hei, Jimmy! zise ea veselă, vrei să-mi arăţi colecţia ta de pietre?

- Ai văzut-o deja, replică el, aruncându-le părinţilor săi o privire bănuitoare.

Apoi, şopti la urechea tinerei femei:

- Tata şi mama se ceartă?

- Nu, bineînţeles că nu, dragul meu, îl asigură Brittnie, trăgându-l spre camera lui.

Rămaşi singuri, Becca şi Clay se priviră, fiecare aşteptând ca celălalt să vorbească. Clay fu cel care rupse primul tăcerea.

- Te interesează acum tartele? spuse el, pe un ton ironic.

Becca simţi că i se opreşte inima. îşi limpezi gâtlejul înainte de a putea articula:

- Barry şi cu mine... ne vom căsători.

- Vă veţi căsători? Tu şi cu Barry?

- Bineînţeles!

- Foarte bine! Dar abia mi-ai spus, acum cinci minute, că ieşiţi împreună.

- Ei bine, sunt trei luni de când ies cu Barry, repetă ea.

- Şi acum, vă căsătoriţi?

- Exact. Ne-am decis acum câteva zile.

- Şi... ce crede Jimmy?

- Lui îi place mult Barry.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Clay o luă de bărbie pentru a o forţa să se uite la el.

- Ce crede Jimmy despre ideea ca Barry să-i fie

tată vitreg?

Deoarece Becca nu răspundea nimic, Clay înţelese şi-şi retrase mâna.

- Dumnezeule! Nu i-ai spus încă nimic, nu-i aşa?

- Nu, nu încă.

- Dar, de ce?

- Aşteptam momentul potrivit.

încet, el îi puse mâinile pe umeri, iar pe faţa sa se citea o expresie de furie.

- Şi când va fi exact, momentul potrivit? Cu cinci minute înainte de a păşi în faţa primarului?

- Nu fi ridicol... Nu i-am spus nimic, pentru că nu doream să-i stric vacanţa de iarnă cu tine.

Străduindu-se să rămână calm, Clay declară:

- Ascultă, Becca.... Cred că ar fi mai bine să vorbim despre aceasta la întoarcerea noastră.

în acel moment, Jimmy intră în bucătărie cu rucsacul în mână.

- Eşti gata, tată? Atunci, plecăm?

Deoarece tatăl lui dădu din cap, băieţaşul se apropie de Becca, care-l strânse foarte tare în braţe.

- Mamă, mă înăbuşi! zise el, aproape respingând-o.

După ce îşi îmbrăţişase fiul, Becca ridică ochii şi

întâlni
privirea acuzatoare a lui Clay. Deodată, o încercă un sentiment de vinovăţie. Ce făcuse?

- Ai să poţi conduce, Clay?

El o privi uimit şi-şi vârî mâna în buzunar.

- Ne vom întoarce sâmbătă seara. Iată numărul de telefon la care poţi să ne cauţi.

- Mulţumesc. Pe sâmbăta viitoare!

El îi făcu un semn din cap şi ieşi. îl urmări din ochi în timp ce aranja bagajul lui Jimmy, îi încheia centura de siguranţă şi se instală la volan.

Clay demară şi o privi mult timp în oglinda retrovizoare pe Becca, făcându-le cu mâna. Adâncit în gânduri, el nu văzu maşina sport a lui Joe Emerson îndreptându-se către ei cu toată viteza.

Capitolul 2

Uşile sălii de aşteptare ale spitalului se deschiseră şi Becca le văzu pe Mary Jane şi pe Shannon Kelleher grăbindu-se spre ea. Bulversată, se aruncă în braţele mamei sale vitrege. Aceasta era doar cu treizeci de ani mai în vârstă ca ea şi tânăra femeie, care nu păstrase nicio amintire despre cea care o adusese pe lume, o considerase ca pe mama sa şi ca pe o bună prietenă. Shannon, sora sa vitregă se apropie şi cele trei femei rămaseră mult timp îmbrăţişate.

- Brittnie ne-a anunţat, zise Mary Jane. Cum se simt Jimmy şi Clay?

Şi fiul Emersonilor?

- Jimmy are un hematom deasupra ochiului drept, este şocat, dar se va face bine. Doctorul Kress vrea să-l ţină în această noapte sub observaţie. Joe Emerson nu are nici o zgârietură, dar Clay a suferit un traumatism cranian şi are un picior rupt. Se aşteaptă rezultatele radiografiilor.... Nu va dura mult timp, spuse ea, privind în jurul său.

- L-ai sunat pe Barry? o întrebă Mary Jane.

- Nu este astăzi aici, răspunse tânăra femeie. Aş fi avut totuşi cu adevărat nevoie de el....

- Poate ar trebui să-l suni ceva mai târziu! spuse

Mary Jane, strângând-o lângă ea. Noi vom rămâne cu tine. Dar Brittnie unde este?

- S-a dus să aducă nişte cafea.

- Ce oroare! exclamă Shannon. Am o amintire neplăcută despre cafeaua de spital. Am băut câţiva litri când era tata internat.

Inima Beccăi se strânse la evocarea acestei triste amintiri. Tatăl său murise cu trei ani mai înainte în acest spital, şi chiar dacă fuseseră foarte apropiate în această perioadă dificilă, dispariţia lui distrusese legăturile familiale. De atunci, fiecare îşi ducea viaţa sa. Mary Jane rămăsese singură la fermă, de care se ocupa în cea mai mare parte a timpului. Brittnie şi Shannon îşi terminaseră studiile. în ceea ce o priveşte pe Becca...

Ea ştia exact ce ar fi gândit tatăl său despre divorţul ei. Sincer şi hotărât, el afirma că trebuie să păstrezi bine ceea ce ai întreprins şi n-ar fi văzut divorţul cu ochi buni. îl adora pe Jimmy şi ar fi fost furios la gândul că acest băieţel suferă de pe urma despărţirii părinţilor săi. în tot cazul, nu ar fi aprobat disputa pe care o avusese cu Clay chiar înainte să...

Cu capul între mâini, derula filmul evenimentelor. A văzut cum Monte Carlo al lui Joe se năpustea spre

4x4 şi n-a avut timp decât să strige numele lui Jimmy şi pe al lui Clay, înaintea coliziunii. Auzind-o, Brittnie se repezise afară.

De fapt, aceasta chemase ajutoare în timp ce sora sa deschisese portiera şi-l scosese pe Jimmy care plângea, complet dezorientat. După ce-i examinase rana pe care o avea la cap, tânăra femeie se ocupase de Clay, leşinat la volan.

Timp de o clipă, crezuse că era mort. Un val de emoţii confuze o străbătuse, dar simţise o mare uşurare când văzuse că respiră. Apoi, totul se desfăşurase foarte repede: vecinii alergaseră, în timp ce Joe Emerson ieşea neatins din maşină şi ambulanţele sosiseau cu sirenele urlând...

Deodată, Brittnie erupse în încăpere, aducând-o la realitate.

- Bună ziua mamă, bună ziua Shannon! zise ea punând două ceşti de cafea pe măsuţa joasă. Ţine, Becca, puţină cafea îţi va face bine....

Abia bău Becca o gură de cafea, că doctorul Kress intră în sala de aşteptare.

Acesta era un bărbat în jur de cincizeci de ani, masiv şi curtenitor. Foarte amabil în general, putea deveni, totuşi, rezervat când îl îngrijora starea unui

pacient şi Becca avea încă în memorie clipa precisă când le anunţase că tatăl său nu va mai trece noaptea... De aceea, îi cerceta faţa pentru a descoperi la ce putea să se aştepte.

- Ah, Becca, iată-te! zise el, zărind-o. Aş putea spune că cei doi bărbaţi ai tăi au avut noroc. Jimmy se va alege doar cu nişte vânătăi. în ceea ce-l priveşte pe Clay, el a suferit un traumatism cranian şi va trebui să fie supravegheat timp de cel puţin o săptămână. Piciorul este rupt în două locuri. îl vom reţine câteva zile, înainte de a-i da drumul acasă.

- Acasă? repetă tânăra femeie, surprinsă.

Dar, Clay nu avea casă! îşi reziliase contractul pentru apartament şi îşi expediase lucrurile în Venezuela.

Becca îi aruncă o privire mamei sale şi celor două surori, care aveau şi ele un aer contrariat.

- Da, acasă, repetă doctorul Kress pe un ton morocănos. Ştiu că nu mai trăiţi împreună şi ţi-am spus ce cred despre acest divorţ dezagreabil. Dacă tatăl tău ar mai fi trăit...

- Nu te nelinişti, Frank, interveni Mary Jane. O să rezolvăm şi asta.

- Bine, zise el, dând din cap satisfăcut. Ştiam că

puteam conta pe voi. După puţin timp, îl veţi putea vedea pe Clay.

Când medicul plecă, Becca le privi disperată pe mama şi pe surorile sale.

- Clay nu se poate întoarce la el. Şi-a părăsit apartamentul şi n-are pe nimeni să-l îngrijească în timpul convalescenţei. Trebuia să plece în Venezuela la sfârşitul săptămânii.

- Ei bine, s-ar spune că va rata avionul, replică vesel Brittnie.

- Ar putea veni la fermă, m-aş ocupa eu de el, declară Mary Jane. Becca o privi, înspăimântată.

- Este imposibil, spuse ea. Ai prea mult de lucru şi crede-mă, Clay este un bolnav dificil.

- Asta e sigur! confirmă Shannon. Mi-amintesc când a făcut o entorsă la pumn. Nu putea nici să conducă, nici să lucreze, nici să mănânce singur. Ce coşmar!

Cele trei femei erau adâncite în gânduri când o infirmieră veni să le anunţe că Jimmy o chema pe Becca şi tânăra femeie dispăru în direcţia salonului de pediatrie.

***

Băieţelul era aşezat pe pat şi privea înspăimântat

în jurul său. Când o văzu pe mama sa, începu să plângă. Ea îl luă în braţe şi-i vorbi încetişor, ca să-l liniştească.

- Unde este tata? întrebă el, în timp ce Becca îl mângâia pe păr.

- Este în altă cameră.

- Spune-i să vină. Vreau să-l văd, insistă el.

- Ştii, şi el a fost rănit în accident. îţi aminteşti? Trebuie
w w A W A
sa ramâna in pat.

- Mă duc să-l văd în camera sa! repetă el, agitat.

- Jimmy, scumpule, nu este posibil în acest moment.

- A murit?

- Nu, bineînţeles că nu, scumpul meu.

- Atunci, tu şi cu mine am putea să mergem să-l vedem. Tânăra femeie suspină. Ştia că el nu se va linişti până
când nu-l va vedea pe Clay.

- Mă duc să văd dacă poate vorbi. De acord? Dar, mai întâi, mă duc să le caut pe bunica, pe Shannon şi pe Brittnie.

- De acord, răspunse copilul.

El se întinse pe pernă şi închise ochii. Câteva

minute mai târziu, cădea într-un somn adânc. După ce le ceruse mamei şi surorilor sale să vegheze asupra lui, merse să-l vadă pe Clay.

Camera era situată în altă aripă a spitalului. Când intră în încăpere, Clay dormea. Un bandaj îi înfăşura capul şi ochiul drept era tumefiat.

Piciorul drept era în ghips până la coapsă şi fusese pus în extensie.

Uşurată să constate că era singur în cameră, se lăsă să cadă pe un scaun, decisă să aştepte liniştită ca să se trezească.

Dar, foarte repede, gândurile îi năvăliră în minte. Cine se va ocupa de Clay când va ieşi din spital? Nu avea pe nimeni... El nu-şi cunoscuse niciodată tatăl, mama îl abandonase şi fusese plasat într-o familie. Când a ajuns adult, n-a încercat să-şi caute mama sau pe alţi membri ai familiei sale...

Când se va trezi, va fi cu siguranţă contrariat să ştie că depinde de ea, mai ales că acum erau divorţaţi, se gândea ea, înţelegătoare.

Totuşi, continuând să-l observe, simţea o emoţie pe care nu putea s-o definească. Sfârşise prin a accepta că o mică parte din ea îl iubea încă. De altfel, Clay era tatăl copilului ei şi chiar dacă ar începe o

viaţă nouă cu Barry, va avea grijă să menţină cu fostul soţ o legătură privilegiată. Deodată, răsună soneria telefonului, şi surprinsă, tânăra femeie ridică repede telefonul, ca să nu-l trezească pe Clay.

- Rebecca?

Recunoscu vocea lui Barry Whelker.

- Barry! Dar... cum de m-ai găsit?

- Am sunat la tine, fără succes şi nici la mama ta nu răspundea nimeni. Atunci, am telefonat la vecinul tău, care mi-a povestit ce s-a întâmplat. Cum se simt Jimmy şi Clay?

Becca surâse, calmată de vocea lui liniştită şi emoţionată de atenţia lui. Această amabilitate naturală era una dintre calităţile pe care le prefera la el.

- Sunt bine, zise ea înainte de a descrie rapid rănile de care sufereau Jimmy şi Clay.

Barry se oferi spontan să vină s-o ajute, dar Becca îl asigură că mama şi surorile sale se ocupau deja de tot.

Deci, el putea să-şi petreacă weekendul la părinţii săi, aşa cum era prevăzut.

- Dar poate că ai nevoie de mine, insistă el.

- Te asigur că nu, Barry, totul va fi bine, replică

ea, aruncând o privire către Clay. La ieşirea din spital, Clay va veni să petreacă acasă câteva zile în convalescenţă.

La celălalt capăt al firului se făcu deodată linişte, apoi Barry continuă:

- Cum vrei. Mă voi înapoia după două zile, zise el, pentru a-şi lua rămas-bun. Am să te caut atunci...

Becca închise şi, timp de câteva secunde, se uită fix la telefon. Avea sentimentul că-l decepţionase pe Barry, dar îi spusese adevărul.

Era mai bine să-l prevină că nu va fi liberă în următoarele zile. Odată căsătoriţi, însă, vor petrece tot timpul împreună...

Tânăra femeie se întoarse spre Clay. După câteva clipe, pleoapele i se ridicară, lăsând să se întrevadă o privire ceţoasă, apoi se închiseră. în sfârşit, o privi şi ea simţi cum o trece un frison. Era ca şi când n-ar fi recunoscut-o, îşi spunea ea descumpănită, înainte de a-l vedea deschizând ochii.

Deodată, îşi aminti cuvintele pe care le spusese când îşi recăpătase un moment cunoştinţa, după accident. El îi spusese "dragă", în timp ce nu folosea niciodată cuvinte tandre. Acest lucru o emoţionase foarte mult.

Deoarece se agita în pat, ea se ridică, se aplecă asupra lui şi-i puse uşor mâna pe obraz. De data aceasta, deschise ochii mari şi o privi în faţă. Aparent, o recunoscu imediat şi o expresie de bucurie se răspândi pe faţa lui.

El vru să-i ia mâna dar, imediat, ceva se schimbă în privirea lui. Faţa i se înnegură, aruncă o privire circulară în încăpere şi se opri din nou asupra ei.

- Becca, murmură el. Poţi să-mi dai puţină apă?

- Bineînţeles.

Se grăbi să umple un pahar cu apă şi-l ajută să-şi ridice capul ca să poată bea.

După ce îşi potoli setea, se întoarse spre ea şi întrebă:

- Ce se întâmplă aici?

Ea vru să-i răspundă, dar lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

- Sunt.... sunt dezolată, Clay....

Cum te simţi? întrebă ea, străduindu-se să-şi controleze tremurul din voce.

- Ca şi când aş fi trecut pe sub un compresor.

A

- îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

- Da, am fost proiectat într-o parte. Ai luat numărul camionului?

- Nu era un camion, ci maşina sport a lui Joe Emerson...

- Jimmy! Unde este Jimmy....? întrebă deodată Clay, cu vocea gâtuită, ridicându-se într-un cot.

- Este bine, afirmă ea, ajutându-l să se întindă. Doctorul Kress l-a examinat şi nu are nimic. Dar vrea neapărat să te vadă. I-am spus că va putea veni mai târziu în camera ta.

Clay îi aruncă o privire feroce.

- Poate să vină acum, ca să fie sigur!

- Bine, vreau să-l întreb pe doctorul Kress dacă pot să ţi-l aduc...

Şi fără să mai adauge un cuvânt, ieşi din cameră.

Nu numai că doctorul Kress îi acceptă propunerea, dar chiar sugeră să-i pună pe tatăl şi pe fiu în aceeaşi cameră.

- Sunteţi sigur că este posibil? întrebă Becca, foarte surprinsă.

- Desigur. Spitalul este mic şi, în acest moment, nu avem prea mulţi bolnavi. Şi, apoi, vom evita un du-te-vino între ei doi, adăugă el, pe un ton morocănos.

Becca nu îndrăzni să-i spună că nu intenţiona să-l vadă tot timpul pe Clay. Nu mai era soţia lui şi nu se

simţea obligată să aibă grijă de el. Iar Clay avea oroare să fie cocolit.

Ea acceptase această propunere doar pentru binele lui Jimmy şi, câteva minute mai târziu, copilul a fost transportat în camera tatălui său, urmat de mama sa şi de cele două mătuşi.

Mary Jane, Shannon şi Brittnie îi spuseră câteva cuvinte lui Clay, îl îmbrăţişară pe Jimmy, urându-i noapte bună şi se eclipsară, lăsând-o pe Becca singură cu cei doi bărbaţi.

- Când o să se trezească tata?

- Se va trezi când va fi mai odihnit, explică ea pentru a zecea oară.

- Şi poate să se întoarcă acasă?

- Nu încă, dragul meu, răspunse Becca obosită.

- Mamă, mi-e sete.... continuă copilul, cu o voce plângăreaţă.

Becca îşi contemplă fiul în acelaşi timp amuzată şi exasperată. îşi dădea seama că el exagera gravitatea rănilor sale. Era nerăbdătoare să-l ducă acasă. Toată dimineaţa fusese capricios şi susceptibil, ceea ce nu-i era în fire, fiind vesel de obicei.

- Abia ai băut, zise ea, apropiindu-se de patul său.

- Dar încă mai mi-e sete, strigă el.

Ea îi umplu un pahar cu apă.

- Vreau o oranjadă!

Mă doare capul!

- James Harold! strigă Clay din patul său. încetează s-o mai necăjeşti pe mama ta şi stai liniştit.

Jimmy tăcu, surprins de acest acces de autoritate. Mulţumită că-i venise în ajutor, Rebecca se întoarse către Clay.

- Bună, spuse ea cu timiditate.

- N-am mai adormit atât de târziu de la ultima mea.... El îi aruncă o privire băieţelului.

- .... de la ultimul meu concert, rectifică el.

Mulţumită că-l vedea în bună formă, cea mai mare grijă
a Rebeccăi era să ştie unde se va instala Clay în convalescenţă, când va părăsi spitalul.

Se îndreptă către pat şi-l privi cu atenţie.

- Cum te simţi?

- Nu prea rău, spuse el, ridicându-se într-un cot. Poate puţină slăbiciune, se corectă, întinzându-se din nou.

Becca nu-şi putea crede urechilor. Niciodată, mai înainte, nu se plânsese de slăbiciune.

- Sunt mulţumit că eşti aici, Becca, zise el cu un

surâs.

Din ce în ce mai mirată, tânăra femeie rămase cu gura căscată şi-l fixă cu o privire neîncrezătoare.

- Clay, cred că ai nevoie să te odihneşti.

- Dar, te asigur că mă simt bine!

Era adevărat, arăta bine, ţinând cont de şocul pe care-l suferise, dar avea în expresia sa ceva ce nu mai văzuse până atunci.... Nu-şi amintea de această expresie pe faţa sa, de acest mic surâs poznaş. Pe când Becca simţea că se topeşte, Jimmy începu s-o tragă de fustă şi să strige:

- Tata s-a trezit, putem să ne întoarcem acasă?

- Jimmy, tata nu este încă sănătos. Trebuie să mai rămână în spital.

- Atunci, venim să-l luăm mâine!

Jimmy sări în patul tatălui său, îl examină repede şi întrebă:

- Va avea nevoie de un pat ca acesta când va fi acasă?

Clay privi faţa nedumerită a Beccăi, apoi îi răspunse
fiului său:

- Nu, aş putea avea un pat normal.

- Ca al mamei?

- Da, ca al mamei.

Băieţelul dădu din cap, cu un aer satisfăcut.

- Atunci, vom veni să te vedem mâine şi vom merge toţi acasă, să trăim ca mai înainte.

Capitolul 3

Clay aprobă sugestia lui Jimmy.

- Este o idee bună, fiule.

- Ce idee?

Cuvintele rămaseră blocate în gâtul Beccăi.

- Ideea să vin să trăiesc alături de tine, zise Clay, sprijinindu-se pe pernă, cu un aer decis.

Cum putuse să-i întindă o astfel de capcană, când era încă sub şocul accidentului? Becca nu-şi dădea seama de ce. în schimb, îşi dădea seama că pierde controlul situaţiei.

- Dar, Clay, nu-mi imaginam că vroiai...

- Pentru că n-ai imaginaţie, draga mea. Mie, ideea mi-a plăcut foarte mult...

Şi-i adresă un surâs larg, vizibil fericit că i-a luat-o înainte. Tânăra femeie încercă să-şi adune gândurile şi să-i spună cu o voce sigură:

- Nu, Clay. Trebuie să găsim pe cineva care să se ocupe de tine, şi...

- Dar, mamă, o întrerupse Jimmy cu o voce slabă, de ce nu vrei să vină tata cu noi?

Becca îşi privi fiul. Prea stânjenită pentru a-i putea da o explicaţie, se mulţumi să se întoarcă spre Clay, aşteptând fără voia sa un ajutor.

- Ştiu că tu trebuie să lucrezi, spuse el pe un ton care se voia convingător, dar n-am să-ţi fac probleme. Când medicii îmi vor permite să folosesc cârjele, aş putea să fiu de ajutor în casă...

Ea negă, dând din cap şi ridicând ochii spre cer.

- Sper că nu vorbeşti serios....

- N-am fost niciodată mai serios în viaţa mea.

Privirea sa era directă. Se vedea că o provoacă.

Descumpănită, Becca aruncă o privire spre Jimmy, care
observa scena cu interes, examinându-i alternativ pe mama şi pe tatăl său. Ea nu putea suporta modul în care Clay se folosea de fiul său ca s-o facă să cedeze. Dar, văzând că nu are de ales, îngenunche, îl luă pe Jimmy în braţe şi-l sărută pe obrajii rotunjori.

- De acord, scumpule, tata va veni cu noi...

Apoi, ridicându-şi capul, îl privi pe fostul soţ drept în ochi şi adăugă:

- .... până când va fi capabil să se descurce singur.

Clay îi răspunse printr-un surâs.

Câteva zile mai târziu, pe când cina cu Barry în restaurantul lor preferat, la Durango, Becca nu reuşea să se destindă şi nu avea nicio poftă pentru

cotletul de vită pe care-l comandase.

- Jimmy crede că el, tatăl lui şi cu mine vom ajunge să formăm din nou o familie şi că voi avea grijă de Clay până când acesta se va restabili.

- Nu te aşteptai la aşa ceva?

- Nu, bineînţeles că nu, răspunse ea bătând nervoasă cu degetele pe faţa de masă. Ea era atât de tulburată, încât Barry îi propusese să-şi abandoneze proiectul la care lucra şi să-şi ia câteva zile de odihnă.

- Trebuia să te aştepţi la venirea lui Clay, reluă logodnicul său. Era soluţia cea mai logică.

Becca îl privi cu un aer contrariat. De obicei, aprecia sângele-rece al acestuia dar, în această seară ar fi vrut ca el să fi fost tot atât de disperat ca si ea si nu să asculte, cu amabilitate, protestele sale.

- Da, fără îndoială, aprobă ea, într-un suspin.

Barry continua să-şi guste, încet si metodic, cocteilul. Modul său de a sta la masă era imaginea atitudinii sale în viaţă. Era un bărbat liniştit şi exigent, cu o privire serioasă în spatele ochelarilor cu rame fine. De la prima lor cină în tête-à-tête, la câteva săptămâni de când începuse să lucreze pentru el, se arătase destul de nervos. Cu toate

acestea, tânăra femeie se simţise în siguranţă alături de el şi nu avusese nicio singură dată impresia că-şi pierde controlul, aşa cum se întâmplase când îl întâlnise pe Clay.

Barry conducea de doi ani Camera de comerţ din Tarrant şi sprijinea economia locală, atrăgând cât mai mulţi investitori. Acest nou aflux de populaţie dăduse viaţă şi prosperitate regiunii, unde Barry era foarte respectat.

- Probabil te întrebi dacă toate acestea mă deranjează, reluă acesta, întrerupând-o din gândurile sale.

- Ei.... da, răspunse ea cu o grabă vinovată.

- Ei bine, să spunem că, deşi ideea că fostul tău soţ locuieşte la tine nu mă încântă deloc, mă gândesc că este important pentru Jimmy ca tatăl lui să fie acolo.

- Da, este adevărat, zise ea surâzând, fericită de atenţia pe care Barry o acorda fiului său.

- De fapt, ai putea să-ţi iei câteva zile de vacanţă, adăugă el.

- Vacanţă?

- Da, proiectul la care lucrezi în momentul de faţă poate să mai aştepte puţin, zise el, gânditor.

- Dar... Barry, bâigui ea, nu pot să-mi iau o vacanţă pentru a mă ocupa de Clay!

- Şi de ce nu?

Tânăra femeie începu să se imagineze singură cu fostul său soţ, pe durata unei zile. Acum, era docil ca un mieluşel.

Toată lumea din spital era fermecată de el şi chiar şi doctorul Kress nu mai înceta cu laudele.

Dar, când va sta la ea, era sigură că o va critica fără încetare, va fi un bolnav imposibil şi nu era sigură că ar putea demonstra o detaşare demnă de o infirmieră.

- Ascultă, reluă Barry, lăsă-mă să-ţi spun, pentru că am început să te cunosc bine, acum...

- Sper că ne vom căsători cât mai curând!

- Şi eu ştiu că te vei simţi vinovată dacă nu vei face asta pentru Jimmy.

- Da, este adevărat, suspină ea.

Am să-mi iau două săptămâni de concediu, până în momentul în care Clay se va putea deplasa singur.

- Mai este şi altceva, Becca...

- Ce?

El o privi câteva clipe, înainte de a răspunde:

- Nu sunt prea perspicace, dar îmi dau bine

seama că nu porţi încă doliu după relaţia cu el.

Incapabilă să nege, ea îşi plecă privirea. Bineînţeles că văzuse just. Nicio femeie n-ar fi putut uita uşor relaţia cu un bărbat cum era Clay Saunder.

- Poate faptul că te vei ocupa de el în timpul convalescenţei, te va ajuta să pui punct acestei situaţii.

- Vrei să-mi spui că-mi va aminti cât de imposibilă este viaţa cu el? zise ea, strâmbându-se.

- Poate că da. Becca suspină.

- Presupun că ai, încă o dată, dreptate.

Pentru prima oară, Barry păru stânjenit, ca şi cum ar fi regretat că avusese o astfel de sugestie.

- Bine. Dar nu uita că, atunci când toate acestea se vor sfârşi, vei fi soţia mea.

- N-am să uit, Barry, răspunse ea, strângându-l de mână.

- Vreau ca totul să fie la alegerea ta. Ştii că eu nu sunt un tip asemenea lui...

Becca se încruntă.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, nu sunt un aventurier...

Becca surâse. Crezuse, o clipă, că Barry se îndoise de angajamentul său. El vroia doar să fie sigur că nu

va interveni nicio neînţelegere între ei.

- Barry, tocmai asta îmi place la tine.

în loc de răspuns, el surâse cu un aer satisfăcut şi nu mai vorbiră despre aceste lucruri până la sfârşitul cinei.

- Iată, domnule Saunder.

Joe Emerson împinse scaunul cu rotile, îndreptându-se către cameră, precedat de Becca, cea care le deschidea uşa. Jimmy, întorcându-se de la ferma Emerson, ţopăia în urmă, ducând trusa de toaletă a lui Clay.

- O să-ţi placă încăperea, tată. Mama a instalat un televizor şi jocuri video, aşa că am putea să ne jucăm împreună tot timpul.

- Arată bine, fiule!

Jimmy era atât de încântat, încât vorbise tot drumul.

Temându-se să nu-l fi obosit pe tatăl său, Becca vroia să-l instaleze cât mai repede, ca să se poată odihni.

Joe îl ajută pe Clay să se întindă pe pat. Cu dinţii strânşi, cu sudoarea curgându-i pe frunte, Clay se rezemă de el în timp ce Becca îl împingea din spate, cu multă grijă. După eforturi repetate, el se lăsă uşor

în pat, cu o grimasă tristă pe care Becca o interpretă imediat: avea oroare să depindă de cineva şi resemnarea îl costa scump.

Odată instalat în pat, Clay adormise imediat. Joe îşi luă rămas-bun în timp ce Becca încerca să-l facă să iasă pe fiul său, care protesta energic.

- Vreau să rămân, mamă! Dacă tata are nevoie de ceva? Dacă vrea să se joace cu jocurile video?

- Pentru un moment, nu are nevoie de nimic şi trebuie să-l laşi să se odihnească timp de câteva zile, zise Becca, închizând uşa camerei.

Jimmy făcu o mutră necăjită, apoi faţa lui micuţă se lumină.

- Dar pot să-l văd tot timpul, pentru că va rămâne cu noi!

Apoi, alergă din toate puterile, spunându-i mamei sale:

- Mă duc să mă joc cu Todd!

- Să nu stai prea mult...

Uşa pocni, înainte ca ea să-şi termine fraza.

***

- Fi atentă, perna!

Clay îi aruncă o privire nerăbdătoare.

Tânăra femeie îşi strânse buzele, întrebându-se ce

prevedeau legile din Colorado pentru femeile care îşi înăbuşeau soţii cu perna. Lectura sa nu durase decât o jumătate de oră. Clay se trezise şi o chemase, plângându-se de durere în picior. Ea îi propusese să-i administreze un calmant, dar el refuzase să fie dependent de astfel de medicamente. în loc de acesta, era dependent de ea.

Ea bătu puţin perna şi o potrivi în scobitura din dreptul rinichilor.

- Este mai bine? îl întrebă ea pentru a treia oară.

- Perfect, răspunse el, întorcându-se în pat.

El o privi ca şi când ar fi înfăptuit un miracol.

- începeam să mă întreb când va reapare vechiul Clay Saunder.

El ridică spre ea doi ochi inocenţi.

- Ce vrei să spui, Becca?

- Vreau să spun că eşti un bolnav la fel de dificil, ca un urs nemulţumit. La spital erai liniştit, dar aici ai devenit tu însuţi.

- Adică, imposibil?

- într-un fel da, zise ea, încrucişându-şi braţele pe piept.

- Ai dreptate, zise el după o clipă de gândire.

Becca strânse pleoapele, cu un aer neîncrezător.

- Cum aşa, am dreptate?

- Este adevărat, la spital eram un bolnav liniştit. Infirmiera-şefă mă teroriza în asemenea hal, încât nu îndrăzneam să spun nimic...

Becca nu-şi putu reţine un surâs amuzat.

- Cum se numeşte această femeie fermecătoare?

- Marvella Prentis. Aş jura că ea crede cu fermitate în virtuţile curative ale luării de sânge şi purgativelor.

Becca râse în hohote. El îi făcuse un portret fidel severei doamne Prentis.

- Dar pot fi foarte cuminte şi cu tine, Becca.

Clay vorbea cu voce gravă şi Becca îi aruncă o privire rapidă. Dacă ar fi fost vorba de alt bărbat, s-ar fi gândit că vrea s-o seducă, dar Clay nu era aşa. Asta o atrăsese la el...

Conştientă de cursul periculos al gândurilor sale, dădu din cap şi folosi un ton vesel.

- Foarte bine. Asta va uşura lucrurile.

- Voi face ce-mi vei cere, Becca. N-ai decât să ordoni şi eu voi asculta.

El părea sincer, totuşi ceva din expresia lui o făcea să creadă că juca o comedie ciudată. Era curios, pentru că nu era genul lui.

- Ai un aer diferit, spuse ea privindu-l cu atenţie.

- Cum aşa?

Regretând imediat cuvintele, ea ridică din umeri.

- Nu ştiu cum să spun.... mai. liber.

- Am fost lovit la cap, îi aminti el. Asta a schimbat lucrurile...

- Fără îndoială, răspunse ea, râzând.

Chiar şi fizic era diferit şi. cu toată starea lui, îl găsea seducător şi senzual.

- Este timpul să te odihneşti, îi spuse ea deodată, pe un ton autoritar. Jimmy trebuie să se întoarcă şi va dori să se joace cu tine.

Clay deschise gura să protesteze, dar se răzgândi şi tăcu.

- Da, ai dreptate, am să dorm puţin....

Fără un cuvânt, Becca întoarse spatele şi ieşi din cameră.

Capitolul 4

Becca se aşeză pe canapea şi-şi luă capul în mâini, pentru a alunga migrena care o făcea să sufere.

Se împlineau şase zile de când Clay stătea la ea. îşi revenea rapid şi dormea din ce în ce mai puţin. Contrar de ceea ce se îndoise mai înainte, se arăta foarte cald, vesel şi chiar cooperant. De fiecare dată când avea nevoie de ceva, Clay se scuza pentru deranj şi dacă era ocupată în acel moment, aştepta cu răbdare.

Când se întâlniseră, ea fusese frapată de dinamismul şi determinarea sa. Făcea întotdeauna proiecte şi stabilea ţeluri de atins, chiar dacă nu-i spunea. Se întâlnea cu multă lume şi nu-şi permitea niciun moment de destindere Dar acum părea mulţumit să urmeze prescripţiile doctorului şi să se odihnească. Bineînţeles că nu avea de ales, dar nu se purtase cum se aşteptase ea.

De fapt, îi ocupa în permanenţă gândurile şi prezenţa lui la ea în casă, îi aducea amintiri pe care nu şi le-ar fi dorit. Cu tot divorţul lor, era din ce în ce mai conştientă de faptul că nu încetase să-l iubească

pe Clay...

Era încă o enigmă pentru ea. Când se întâlniseră, se îndrăgostise de el şi era disperată să-l înţeleagă, să ştie ce reprezenta pentru el. Când lucrurile începuseră să meargă prost între ei, s-a convins că era mai bine să se despartă. Dar, deodată, vechile întrebări apăreau din nou. Clay se schimbase şi această schimbare nu se datora doar traumatismului provocat de accident. Ce i se întâmplase?

Uşa de la intrare pocni cu violenţă, scoţând-o pe Rebecca din gândurile sale. Ea tresări, se întoarse repede şi-l văzu pe Jimmy intrând însoţit de doi prieteni.

- Bună, mamă! strigă el, aruncându-şi ghiozdanul în mijlocul încăperii. Avem prăjituri?

Tânăra femeie îi urmă pe băieţi în bucătărie unde aceştia se ghiftuiră cu lapte şi biscuiţi, discutând despre proiectele lor pentru după-amiază. Jimmy era foarte decepţionat că nu va mai putea pleca pentru sporturile de iarnă, dar se consola repede: tatăl său era din nou acasă, cu un picior rupt şi Jimmy le spusese camarazilor săi că ar putea să-şi scrie numele pe ghips.

După ce copiii îşi sfârşiră gustarea, îi făcură o

vizită lui Clay. Becca îi urmă: obosise tot ascultându-l pe fiul său repetând povestea accidentului. I se părea că băiatul nu regreta decât un lucru, de a nu avea şi el piciorul în ghips.

După ce băieţii admirară ghipsul, îşi scriseră numele pe el şi plecară repede din cameră. Becca se sprijini de uşă şi

AA1

spuse surâzând:

- Ai devenit o mare atracţie pentru cei din cursul preparator. Jimmy va ajunge să-ţi ceară să-l înlocuieşti pe institutorul său!

- Şi eu am această impresie, răspunse Clay, examinându-şi ghipsul. Am deja şaisprezece semnături pe el. Becca făcu un pas spre el.

- Oamenii vor crede că ai mulţi prieteni...

- Prieteni care nu stăpânesc prea bine scrisul, adăugă el, examinând literele prost executate.

- Jimmy este mândru de tine. Este încântat că eşti aici. Este de necrezut cât de mulţi copii din clasa lui au părinţii divorţaţi.

Abia după ce terminase fraza, roşi violent. în graba sa de a-i împărtăşi bucuria fiului său, uitase că şi acesta avea părinţii divorţaţi. Cum era posibil? Jenată, îşi plecă ochii şi trecu un timp până când

îndrăzni să-l privească pe Clay în faţă. Ea zări atunci în privirea lui o lucire de compasiune la care nu se aştepta.

- Câteodată, este uşor să uiţi, nu-i aşa Rebecca? întrebă el, calm.

- Da, este adevărat.... Dar, în curând, Jimmy va avea o nouă familie.

Clay se întunecă la faţă. Se întoarse către ea, se sprijini în cot şi declară:

- Da, remarcabilul Barry...

- Barry va fi un tată bun pentru Jimmy! zise ea, iritată.

- Un tată vitreg nu este un tată adevărat.

- Este o prejudecată.

- Crezi cu adevărat?

Clay îşi înclină capul şi o privi.

- Când pot să-l întâlnesc pe logodnicul tău? Mă gândesc că am dreptul să ştiu ce fel de om este viitorul tău soţ, pentru că va fi tatăl vitreg al fiului meu.

Rebecca îl privi, puţin confuză. Cererea lui părea legitimă. Avea dreptul să-l cunoască pe Barry. Lucrurile ar fi mai uşoare şi cei doi bărbaţi ar putea cel puţin să se tolereze. Nu că era neliniştită. Barry

era conciliant şi se înţelegea cu toată lumea, dar ea nu ştia ce să răspundă.

îşi încrucişă braţele şi spuse cu prudenţă:

- Mă surprinde puţin ceea ce-mi ceri.

- Da? Si de ce? întrebă el făcând pe inocentul.

- Pentru că te-ai înfuriat când te-am anunţat că mă voi căsători cu Barry.

- Memoria îţi joacă feste, Becca. Nu tu mi-ai spus, ci Brittnie. Ceea ce explică reacţia mea.

Becca roşi, amintindu-şi de subterfugiul său.

- Bine, de acord dar... erai cu adevărat furios.

Becca suspină. Stătea poate prea mult în defensivă, se gândea ea, pentru că se simţea vinovată că-i ascunsese logodna cu Barry.

- Invită-l la cină, insistă Clay. Am putea face o adevărată reuniune de familie.

Nu, ea nu-şi putea imagina că fostul şi viitorul soţ ar putea sta la aceeaşi masă, gata să discute. Ea clătină din cap.

- Nu cred că ar fi o idee bună

A

- îţi este frică?

- Frică? De ce?

Un surâs se desenă încet pe faţa lui Clay, apoi îşi afundă privirea în ochii ei.

- Pentru că nu te-ai opri să nu faci comparaţie între Barry şi mine.

- Bineînţeles, că nu! replică ea.

Nu se poate face nicio comparaţie. Tu vei fi întotdeauna tatăl lui Jimmy, dar Barry va fi un tată vitreg foarte atent...

- Nu asta am vrut să spun.

O străbătu un val de căldură. De data aceasta nu mai putea să pară că n-a înţeles.

- Vrei să spui că v-aş compara pe voi doi.... ca bărbaţi?

- Este posibil.

- Este ridicol. Nu este posibilă o astfel de comparaţie.

- Ştii bine asta, Rebecca.

- Ce vanitate! murmură ea.

- Poate! Dar nu uita că te cunosc bine, zise el, ridicând din umeri.

- Ce vrei să spui?

- Că ştiu ce tip de bărbat îţi place şi ce-ţi convine.

Furia îi făcu ochii să strălucească.

- Dacă ai fi ştiut cu adevărat, n-am fi divorţat.

- Acest divorţ nu era decât un subterfugiu pentru tine. Nu ai vrut să se aranjeze lucrurile!

- Şi tu, nu-ţi găseai timp să vorbeşti cu mine, ripostă el cu violenţă.

- Vine un moment când discuţia nu serveşte la nimic şi când trebuie să alegi.

- Da! zise el, dispreţuitor.

Şi tu ne-ai distrus familia!

- Am făcut ce era mai bine pentru Jimmy şi pentru mine.

- Nu, zise Clay. Ai făcut ceea ce credeai că e mai bine atunci. Dar, dacă te-ai fi gândit mai bine, ai fi depăşit această criză.

La aceste scurte argumente, Becca îl fulgeră cu privirea. Ajungeau întotdeauna la acest punct unde fiecare se posta pe poziţia lui, fără să vrea să cedeze. Furioasă, Becca îşi pierdea toate argumentele în timp ce Clay, din contră, o urmărea până în pânzele albe.

în timp ce gândurile îi traversau mintea, Clay se culcă din nou şi o privi liniştit.

- Dar toate acestea nu mă privesc, zise el. Este treaba bărbatului care va deveni tatăl vitreg al fiului meu.

- Da, şi Barry va fi un tată vitreg perfect pentru Jimmy. O să fim fericiţi împreună! adăugă pentru a echilibra situaţia.

- S-ar spune că tu însăţi încerci să te convingi.

- Ba deloc! strigă ea, pierzându-şi sângele-rece.

- Tu protestezi prea mult pentru....

- Nu protestez. Eu.... Eu..

îşi strânse buzele şi-i aruncă o privire furioasă.

- Becca, de ce nu-l inviţi aici ca să-l cunosc şi eu?

- Cred că n-ai ascultat niciun cuvânt din ce ţi-am spus.

Dar, nu mă surprinde. Tu nu m-ai ascultat niciodată!

Aerul său glumeţ dispăru, făcând loc unei răceli pe care o cunoştea bine.

- întotdeauna te-am ascultat, Rebecca.

Becca suspină. în aparenţă, se contraziceau pentru aceleaşi dificultăţi ca şi în momentul despărţirii lor şi mai bine abandona această discuţie şi-i dădea satisfacţie...

- Am să-l sun pe Barry să văd dacă vrea să vină aici, la cină, astă-seară. Mama lui mi-a trimis reţeta pentru felul său preferat şi am să-l încerc....

- Ce norocos, acest Barry. O să ia în căsătorie un maestru bucătar.

Becca nu-şi dădea seama ce joc juca şi nu-i aprecia atitudinea. înţepată, părăsi încăperea,

trântind uşa.

- Nu ştiam ce mă aşteaptă când m-am mutat în Vestul ţării, zise Barry, sorbind din cafea.

- N-aveai nici cea mai mică idee? întrebă Clay.

Becca îl observa cu atenţie pe Clay, instalat confortabil în scaunul său. Stătuse în gardă toată seara, aşteptând ca acesta să facă aprecieri prea puţin măgulitoare pentru Barry dar, din contră, s-a arătat de o politeţe desăvârşită de la sosirea logodnicului său. Destinzându-se puţin, se instală la un capăt al canapelei în timp ce Barry luă loc la celălalt capăt. Ea bău o gură de cafea.

Lui Barry îi plăcuse cina preparată de ea şi nu încetase să-i laude talentele culinare, cu toate că nu mâncase decât din vârful buzelor. în ceea ce-l priveşte pe Clay, nu făcuse niciun comentariu, dar îi speriase prin apetitul său solid. Se servise încă o dată din fiecare fel.

- Nu, reluă Barry. Stiţi, nu am părăsit niciodată coasta de Est, înainte de a primi acest post în Tarrant. Dar, când părinţii mei s-au decis să se retragă la Denver, m-am gândit să mă apropii de ei şi am început să caut de lucru în această regiune. Când am găsit acest post la Camera de comerţ şi m-am

instalat aici, nu cunoşteam încă obiceiurile locale.

- Anumite.... obiceiuri? întrebă Clay.

Becca văzu cum Clay îşi muşcă buzele şi se întreba dacă nu-şi bate joc de Barry. De fapt, logodnicul său vorbea ca şi cum s-ar fi simţit în cea mai îndepărtată şi mai neospitalieră regiune din lume...

Punându-şi ceaşca de cafea pe măsuţă, se întoarse spre el şi-l întrebă:

- Despre ce obiceiuri vorbeşti Barry?

- De exemplu, această pancartă agăţată la intrarea bibliotecii municipale care precizează că ” revolverele nu sunt admise”.

Becca îl văzu pe Clay reţinându-şi un surâs, dar răspunzând cu aerul cel mai serios din lume:

- înţeleg că aşa ceva poate surprinde...

- Pe coasta de Est n-ai să vezi niciodată un panou care să interzică revolverele în biblioteci.

- Ar fi fost mai adecvate în metrou, îl ironiză Clay.

Becca, ştiind că Barry adora New Yorkul, unde trăise
mai mulţi ani, se grăbi să adauge:

- Tatăl meu spunea că această pancartă era agăţată încă din anii patruzeci. Odinioară, o tânără

bibliotecară lucra acolo şi toţi cowboy din regiune veneau s-o vadă. Aveau obiceiul să se plimbe cu arme de foc şi consiliul municipal se temea să nu se işte vreo ceartă din cauza ei şi aşa au pus acel panou. Tata cunoştea toate detaliile pentru că tânăra bibliotecară era verişoara lui, Katrina.

Clay începu să râdă:

- Ah, mătuşa Katrina! A avut deja patru soţi şi-l caută pe al cincilea, la optzeci de ani!

- Doar că ea nu mărturiseşte decât şaizeci, adăugă Becca surâzând.

Amândoi izbucniră în râs la evocarea acestui capricios personaj.

- Tatăl tău îi spunea "cea mai bună prietenă a avocaţilor", îşi aminti Clay, pentru că aceştia primeau întotdeauna un procentaj din pensia alimentară pe care o storcea foştilor soţi.

- Este adevărat, zise Rebecca râzând.

Barry rămase tăcut privindu-i rând pe rând, pe Becca şi pe Clay.

- Nu cred că am întâlnit-o, zise el, aranjându-şi ochelarii pe nas.

Becca simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji.

- Ei bine, ea îşi petrece toate iernile în Arizona, la

fiica sa. Si apoi, n-am avut de mult timp o reuniune de familie.

- Cel puţin nu în ultimele trei luni, adăugă Clay, pe un ton neutru.

"Nu este momentul să inviţi pe cineva" gândi Becca privindu-l pe fostul său soţ care se instalase cu satisfacţie în cel mai bun fotoliu. Cum ar putea să explice membrilor familiei, unul mai curios decât altul, prezenţa sa. Chiar şi mătuşa Katrina n-ar fi putut să stea alături de un fost soţ atunci când ea proiecta să găsească altul.

- Nu este elegant să te baţi pentru o femeie, zise Clay, reluând conversaţia de unde se întrerupsese.

El se afundă şi mai adânc în pernele moi ale fotoliului, luă o înghiţitură de cafea şi scoase un lung suspin de mulţumire.

Becca se încordă. Nu putea să ghicească ce are de gând.

- Şi... nu vor da jos niciodată această pancartă? întrebă Barry.

- Nimic nu se schimbă prea mult în Tarrant, zise Becca, ridicând din umeri.

înghiţi puţină cafea, apoi nu se putu abţine să nu-l observe pe Clay peste marginea ceştii. El nu voise niciodată să trăiască într-un oraş mic. Era un om căruia îi plăceau schimbările, îşi dăduse seama de asta din primele săptămâni ale căsătoriei lor.

- După cum am auzit, ar trebui ca acest panou să fie expus şi în anumite cartiere din New York, insistă Clay.

Tânăra femeie se temu o clipă să nu se învenineze conversaţia, dar deja Clay continuă:

- Dar poate că nu mai este necesar, am auzit că oraşul face mari eforturi pentru a reduce criminalitatea.

- Ai dreptate, îl aprobă Barry. Tarrant este un oraş frumos şi sunt mulţumit că am venit aici, adăugă el,

adresându-i un larg surâs Beccăi.

Aceasta îi surâse la rândul său. Simţise ochii lui Clay aţintiţi asupra ei şi-i aruncă o privire glacială.

Ignora unde vroia să ajungă, dar nu dorea să se lase tulburată.

Conversaţia se desfăşură liniştit şi tânăra femeie se destinse încetul cu încetul. Când Clay avusese ideea să-l invite pe Barry, se aşteptase la ce era mai rău, dar totul părea că se desfăşoară foarte bine.

Pentru ca Jimmy să nu se plictisească, îi dăduse voie să invite un coleg care să petreacă noaptea cu el. Cei doi băieţi îşi înghiţiseră cina şi fugiseră în camera lui Jimmy ca să se joace, lăsându-i pe adulţi cu propriile lor jocuri.

Totul se desfăşurase bine, se gândea tânăra femeie. Teama o făcuse nervoasă toată seara. Totuşi, cei doi bărbaţi discutaseră liniştit. Clay se străduise să-l facă pe Barry să se simtă în largul său, poate pentru a afla cât mai multe despre bărbatul care va deveni tatăl vitreg al fiului său. Dar simţea că interesul lui nu se limita doar la aşa ceva. Nu putea să-şi alunge ideea că încerca să semene discordia între Barry şi ea...

Din fericire, problema căsătoriei n-a fost abordată

şi conversaţia s-a desfăşurat pe subiecte mai neutre. Clay chiar a insistat să se aşeze pe fotoliu, lăsând canapeaua viitorilor miri.

Becca păstră tăcerea o bună parte din seară, ascultându-i pe cei doi bărbaţi discutând şi se surprinse că-i compară, aşa cum prezisese Clay: unul era viguros şi direct, aproape agresiv, în timp ce celălalt adopta o atitudine pacifistă. Aceasta era una dintre calităţile lui Barry pe care ea o aprecia în mod deosebit, se gândea Becca.

După o oră, Clay declară că este obosit. Becca se miră, pentru că arăta în plină formă. Când îi spuse acest lucru, el răspunse cu un surâs fără strălucire.

- Stii Becca, nu sunt obişnuit cu agitaţia...

Ea făcu ochii mari. Era ceva neobişnuit din partea unui om atât de activ şi de sociabil cum era el.

Profitând de ocazie şi pentru a se arăta amabil, Barry sări în picioare.

- Vrei să te conduc până în cameră? propuse el.

Privirea lui Clay ar fi putut opri şi un elefant, dar se
calmă şi răspunse:

- Nu.... mulţumesc.

Becca se ridică pentru a-l ajuta să se culce,

uşurată că această conversaţie se sfârşise.

Odată culcat, Clay se propti pe pernă, îşi încrucişă mâinile sub cap şi o privi cu un aer enigmatic.

- Ştiu ce gândeşti, zise ea, pe un ton acuzator, cu mâinile în şolduri.

- Da? Despre ce este vorba? întrebă el cu inocenţă.

- Te gândeşti că, dacă îl iubeam cu adevărat pe Barry, m-aş fi purtat altfel în această seară...

- Departe de mine ideea de a-ţi spune ce să faci cu logodnicul tău, Becca.

Eşti o femeie care ştie ce vrea, dar... Trebuia să te abandonezi puţin. De fapt, n-am impresia că eşti îndrăgostită cu adevărat de el.

Ea fu cuprinsă de furie.

- Ce pretenţios eşti... Crezi că le ştii pe toate?

- Fii atentă la ce spui. Aminteşte-ţi că sunt tatăl fiului tău...

Becca deschise gura cu intenţia de a-i da o ripostă usturătoare, dar preferă să tacă. N-ar fi servit deloc intereselor sale de a mărturisi că nu încerca aceleaşi sentimente pentru Barry ca pentru el. Era genul de declaraţie care ar fi fost interpretată greşit.

- Altceva mă intrigă, continuă Clay. De ce nu porţi

un inel de logodnă? Nu şi-l poate permite?

Becca nu se putu stăpâni să nu-şi privească mâna.

Nu mai avea acel mic semn alb ca atunci când îşi scosese verigheta.

- Ne-am decis să folosim banii pentru a ne permite o frumoasă călătorie de nuntă.

Adevărul era că un nou diamant l-ar fi intrigat pe Jimmy, mai ales că punea multe întrebări la care ea nu era gata să răspundă. Dar nu putea să-i spună toate acestea lui Clay.

Ea schimbă subiectul:

- Cel puţin trebuie să recunoşti că va fi pentru Jimmy un tată vitreg amabil.

- Da, este adevărat, răspunse el cu o privire tristă.

înţelegându-şi stângăcia, încercă să se corecteze.

- Nu te nelinişti, nu-ţi va lua niciodată locul în inima fiului tău.

Clay ridică o sprânceană.

- Nu mă neliniştesc pentru asta!

- Bine, răspunse ea, dând din cap, surprinsă de acest răspuns spontan. Sunt... sunt atât de mulţumită că priveşti lucrurile astfel. Trebuie să recunosc că, mai înainte, am crezut că te vei opune acestei

căsătorii...

Clay o privi îndelung.

- Nu m-am opus şi chiar cred că este un lucru bun...

Becca fu atât de surprinsă, încât i se tăie răsuflarea.

- Ei bine, îţi.... îţi doresc noapte bună, Clay, zise ea înainte de a părăsi încăperea.

La întoarcerea în salon, îl găsi pe Barry în faţa uşii. Deja îşi pusese paltonul.

- Nu eşti obligat să pleci imediat, zise ea, aruncând o privire spre pendulă. Este încă devreme.

- Trebuie să plec, răspunse el, luându-i mâinile. Mâine dimineaţă trebuie să iau micul dejun la club şi trebuie să pregătesc un discurs...

Se aplecă spre ea şi o sărută pe obraji.

Becca îşi ridică privirea. Dorea să-l ia în braţe şi să-l sărute cu pasiune, dar regretă imediat că i-a venit un asemenea gând. Barry era un bărbat rezervat, care nu-şi permitea asemenea lucruri, ştiind că în casă se găsea Clay.

- Rebecca, spuse încetişor Barry. Cât timp îi trebuie unui cuplu ca să se instaureze complicitatea care este între tine şi Clay?

- Nu.... nu ştiu. Cred că puţin timp.

- Aveţi aerul că sunteţi încă foarte.... foarte legaţi.

- Am trăit cinci ani împreună şi avem abia un an de când am divorţat.

El privi în gol.

- Poate nu este o idee bună că s-a instalat la tine pentru câtva timp, la urma urmei...

- Ai fără îndoială dreptate, dar n-am avut de ales, murmură ea, plecându-şi ochii.

Barry o privi plin de înţelegere.

- Stiu că nu este uşor, dar aminteşte-ţi că trebuie să întorci pagina.

Ea dădu din cap, îl sărută şi-l privi cum se îndepărtează.

Când uşa s-a închis ea intră în salon, luă ceştile de cafea şi făcu ordine. Bineînţeles că Barry avea dreptate. Clay făcea parte din trecutul său şi acolo trebuia să rămână, chiar dacă el vroia sau nu....

Capitolul 5

în timpul celor două zile care urmară, Becca nu părăsi casa, lăsându-se pradă unei ciudate melancolii. Părea că viitorul său soţ era apreciat de Clay şi Barry păruse uşurat că l-a întâlnit, chiar dacă îşi dăduse seama, cu această ocazie, de legătura care încă îi unea pe cei doi foşti soţi.

în ceea ce-l priveşte pe Jimmy, el era cu adevărat fericit că tatăl său era acolo. Băieţaşul nu înţelegea, însă, de ce această situaţie nu va dura, dar îi va explica ea când va veni timpul. Acum, avea alte griji.

Clay, însă, începuse să-şi arate adevărata faţă; dădea semne de nerăbdare, iar televizorul pe care niciodată nu-l apreciase prea mult, nu reuşea să-l distreze. Cărţile pe care ea le avea nu-l interesau şi trebuia să meargă la biblioteca municipală pentru a împrumuta alte cărţi pe placul lui.

Joe Emerson venise de câteva ori să-l ajute şi să-i ţină companie. Becca îi dăduse misiunea de a juca şah cu Clay, dar el pierduse repede partida şi fugise ca să nu se mai întoarcă. Bietul băiat! Clay era prea tare la şah şi nu vroia să-şi piardă timpul cu un adversar slab.

Jocul de şah aparţinea tatălui ei şi Mary Jane i-l

dăduse pentru Jimmy care, spunea ea, îl va aprecia într-o zi. Acum, ea disputa o partidă cu Clay, dar trebuia să admită că se apăra prost.

- Sah şi mat! zise el, pentru a nu ştiu câta oară.

Ea suspină. Era o jucătoare încăpăţânată, în timp ce el, fin strateg, putea să stea o oră să studieze o lovitură, examinând fiecare posibilitate... Era şi asta o diferenţă care îi separa, el reuşea tot ce întreprindea, în timp ce ea nu se lansa în ceva nou decât dacă era sigură că va obţine un succes rapid.

- Eşti uşor de bătut, Becca, se plângea el.

- Nu este o noutate, replică ea, aranjând piesele cu o rapiditate care trăda bucuria că s-a sfârşit.

Se grăbea, era timpul să facă şi puţin grădinărit înainte de cină. începuse prin a trasa răzoarele înainte de a planta florile şi dorea să-şi termine lucrul.

- Şi, în plus, zise ea cu un aer absent, punând ultima piesă în cutie, nu sunt aici ca să te provoc.

Clay o strânse de mână şi ea scoase un strigăt de surpriză.

Ochii lui întunecaţi care, cu o clipă mai înainte fixau pionii de pe tablă, străluceau acum de o lumină stranie.

- Niciodată n-ai încetat să mă provoci, Becca.

Ea simţi cum i se usucă gura. Clay nu vorbea acum de şah, ci de cu totul alt joc. îşi înclină capul pentru a-i observa mâna, o mână lungă, bronzată. El muncea cu mâinile, dar având mare grijă de ele. Erau întotdeauna curate, cu manichiura făcută şi Beccăi îi plăcea contactul cu ele.

împotriva voinţei sale, îşi ridică ochii.

- Tu însăţi eşti o provocare, Becca.

Buzele sale schiţară un surâs, ca pentru a dezminţi seriozitatea privirii.

- Clay, nu ştiu ce ai în minte, dar ştiu că te consider.... ca pe pacientul meu. Eşti aici ca să te vindeci de răni şi....

- Nu te nelinişti, reluă el cu un surâs, gândurile mele sunt atât de pure încât ar putea figura într-un film pentru copii.

- Sunt sigură, murmură ea.

- Vezi, încă te îndoieşti de mine...

- Să spunem că... am o oarecare experienţă, răspunse ea, suspinând.

- Nu ţi-ai dat seama niciodată că cea mai mare parte a îndoielilor tale în ceea ce mă priveşte nu aveau niciun fundament real?

Becca închise brusc încuietoarea cutiei de şah.

- Te aştepţi, desigur, să-ţi cer precizări, dar nu doresc să ştiu mai mult.

Clay dădu uşor drumul degetelor sale din jurul pumnului ei şi Becca încercă să se elibereze. Ea fusese întotdeauna sensibilă la căldura pielii sale... Clay îşi mări strânsoarea.

- Vreau să-ţi spun că-ţi imaginezi lucruri care te neliniştesc inutil şi am fi putut rezolva mai bine problemele dacă ne-am fi dat mai mult osteneala.

Ea clătină energic din cap.

- Nu, eu n-am...

- Ba da, Becca şi totul a început de la moartea tatălui tău. Din acesl moment, te-ai schimbat.

- Cum m-am schimbat?

- Da, şi apoi s-a produs acel avort şi lucrurile s-au agravat.

La evocarea acestei amintiri, durerea o lovi din nou.

- Clay, cu mult mai înainte, noi nu mai eram...

- Poate, cedă el. Dar, deodată ai vrut să fiu alt om.

- Vrei să spui stabil, rămânând într-un singur loc mai mult de şase luni? întrebă ea cu ostilitate.

- Sunt inginer de mine, Becca, trebuie să merg

acolo unde se deschid şantiere.

- Dar puteai să-ţi faci o carieră pe acelaşi şantier, replică
ea.

- Este adevărat, dar nu era în specialitatea mea.

- Si nu puteai să schimbi?

- îmi place mult ceea ce fac, remarcă el. îmi place să mă mişc. Asta nu te deranja când ne-am căsătorit.

- Nu mi-am dat seama.... Dar lucrurile s-au schimbat.... Ochii săi se întunecară şi o expresie de suferinţă i se
întipări pe faţă. Ea îşi înclină capul.

- Eu m-am schimbat, tu, nu....

- Eşti nedreaptă, Becca. Si eu m-am schimbat, dar nu cum ai dorit tu....

- Clay, zise ea, obosită, încercând să-şi elibereze mâna, am mai vorbit despre aceasta, dar nimic nu s-a rezolvat.

- Pentru că am risipit mult timp în discuţii, zise el, coborând vocea. Acela nu a fost cel mai bun mijloc de comunicare.

Cu o mână, împinse cutia de şah şi cu cealaltă o trase spre el.

Cuprinsă de panică, Becca simţi cum îi bate inima,

dar refuză să cedeze şi-şi aţinti privirea într-a lui, cu un aer sfidător.

El îi răspunse cu un mic surâs complice, îşi plimbă mâna de-a lungul braţelor ei şi-i înconjură talia. încet, o trase spre el şi întinse buzele s-o sărute. "Nu....", gândi ea, simţind acea căldură senzuală ce îi alerga prin corp, înainte de a se abandona în braţele lui, ca înainte...

Acum cinci ani, la începutul idilei lor, petreceau multe ore sărutându-se, adăpostiţi la căldură, în micul lor apartament, în timp ce afară sufla vântul de octombrie... Becca nu uitase nimic - pardoseala rece sub picioare, căldura braţelor lui Clay...

Era foarte tânără atunci, şi mult mai vulnerabilă.

Acum, se maturizase şi vroia să găsească forţa de a-i rezista...

Dar buzele lui se apropiau încetişor de ale sale, făcând să nască în ea o dorinţă arzătoare. Pleoapele i se închiseră şi capitulă. Din gât îi scăpă un strigăt de dorinţă şi-şi lăsă mâinile să alunece pe umerii lui.

- îţi aminteşti, Becca?

Ea clipi din ochi pentru a lupta împotriva senzualităţii ce o străbătea.

- Da... începu ea.

Dar el nu-i dădu timp să-şi termine fraza şi o sărută din nou cu înflăcărare. Dorinţa care-i unise altădată nu murise.

Deodată, Clay se depărtă de ea şi o privi drept în ochi.

- Ascultă, Becca...

- Poftim?

O expresie de regret se ivi pe faţa lui Clay în timp ce-i mângâia obrajii cu degetul.

- Cred că a sunat...

Venindu-şi repede în fire, tânăra femeie se desprinse din îmbrăţişarea lui.

- Nu aveai dreptul! protestă ea.

- Nu eşti prea convinsă, zise el surâzând.

Cu mâinile tremurânde, Becca se întoarse şi alergă să deschidă uşa. Dădu nas în nas cu sora sa Brittnie şi cu prietena ei Lauren Wilberson.

- Becca? întrebă Brittnie examinând faţa surorii sale, ce mai faci?

Becca îşi înclină capul, dar avea înfăţişarea bulversată care lăsa să se ghicească ceea ce se petrecuse. Era ca şi când s-ar fi plimbat cu o pancartă în jurul gâtului pe care scria: "Abia a schimbat o sărutare înfocată cu fostul ei soţ”.

- Am putea veni mai târziu.... propuse Lauren.

La cei un metru şi optzeci ai săi, Lauren era o femeie plină de antren, înzestrată cu un râs sonor şi comunicativ.

Dar acum avea un aer preocupat, ca şi când Becca era gata să leşine.

Tânara femeie îşi veni în fire.

- Nu, nu, totul este bine, zise ea, invitându-le să intre. Ce vânt vă aduce?

Brittnie şi Lauren schimbară o privire.

- Am venit să pregătim petrecerea de adio pentru viaţa ta de celibatară. îţi aminteşti?

- Da, bineînţeles! Luaţi loc. Am să pun de cafea, zise repede, înainte de a alerga în bucătărie.

Pregătind cafeaua, se întreba cum s-a ajuns aici. Cum de lăsase ca situaţia să-i scape de sub control şi să se lase ispitită de Clay? Ştia perfect la ce ar putea să ducă această greşeală! Ce să facă, acum? Ce atitudine să adopte faţă de Clay? După un moment de gândire, alese să se poarte ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Important era, se gândea ea cu satisfacţie, să-şi păstreze capul pe umeri.

Cu tava în mâini, intra cu un pas sigur în salon şi

surâse auzind râsul puternic al lui Lauren. Dar surâsul i se stinse când îl văzu pe Clay, instalat confortabil în fotoliu, cu piciorul în ghips aşezat pe un taburet. Cum nu se vedeau nici scaunul cu rotile, nici cârjele, presupuse că venise din camera sa sărind într-un picior, pentru a le întâlni pe vizitatoare.

în altă perioadă, un astfel de efort de sociabilitate din partea sa, ar fi surprins-o. Fără să fie nepoliticos, Clay nu se purtase niciodată prea călduros cu prietenii şi cu familia ei. Dar, de la accident, părea că se schimbase total şi, fără să mărturisească, ea se felicita.

- Vrei să stai cu noi, Clay? întrebă ea pe un ton care sugera contrariul.

- Asta am făcut, răspunse el. Bineînţeles, dacă nu te deranjează!

Becca îi aruncă o privire glacială, apoi îşi aminti de prezenţa invitatei sale care urmărea scena ce era gata să se desfăşoare în faţa lor.

- Bineînţeles că nu. Mă duc să mai aduc o ceaşcă...

- Mă duc eu, se oferi Brittnie, sărind în picioare.

Ea dispăru în bucătărie şi reveni, câteva clipe mai târziu, cu o ceaşcă mare, albastră. I-o întinse Beccăi,

care turnă cafeaua şi i-o dădu lui Clay.

- Mulţumesc, Becca, zise el, surâzând...

Fără să spună un cuvânt, tânăra femeie îşi servi prietenele, apoi se aşeză la rândul său.

Lauren surâse ironic şi zise:

- Ei bine, localul... îţi aminteşti, trebuia să aibă loc la noi, dar Steve şi cu mine trebuie să facem acoperişul. Lucrul trebuie să înceapă peste o lună, dar muncitorii vor să înceapă săptămâna viitoare. Casa va fi cu susul în jos într-un moment nepotrivit.

- Nu te nelinişti pentru mine, spuse Becca. Am putea să mutăm petrecerea. Barry şi cu mine avem tot ce este necesar şi....

- Ne-am gândit să organizăm o petrecere pe tema lenjeriei, adăugă Brittnie, întrebând-o pe sora sa din priviri. O femeie este întotdeauna mulţumită când i se oferă desuuri frumoase, nu-i aşa?

- Of! zise Becca privindu-l pe Clay care îşi încruntase sprâncenele, cu un aer de cunoscător.

- Nu putem organiza petrecerea la mine, continuă Brittnie. Spaţiul este prea mic. în ceea ce o priveşte pe mama, are atâtea de făcut acum...

- Nu este nimic prea greu. într-un fel, petrecerea nu este prea importantă, repetă Becca.

- Şi de ce n-o faci aici? interveni Clay.

Brittnie şi Lauren se întoarseră către el cu interes.

- Este imposibil! replică repede Becca.

- Nu văd de ce.

- Pentru că petrecerea este în cinstea mea şi ar fi contra bunelor obiceiuri să se desfăşoare la mine.

- Nu sunt de acord, zise el, punând jos ceaşca sa. Toţi aceşti oameni sunt prietenii tăi, nu-i aşa?

- Da, bineînţeles, dar....

- Atunci, vor înţelege situaţia.

El îi aruncă o privire tandră care o lăsă fără grai şi se întoarse către cele două femei.

- în plus, credeţi că ar fi prudent să mă lăsaţi singur în seara aceea?

Lauren clipi din ochi de surpriză, evident derutată de întrebarea lui.

Becca o privea pe prietena sa cu un aer iritat. Dar Lauren căzuse, deja, în capcană.

- Ei bine, zise ea, poate Clay are dreptate!

- De ce nu? adăugă Brittnie. Clay are dreptate: toată lumea va înţelege că petrecerea va avea loc aici. în plus, foarte puţin oameni din Tarrant vor şti că n-a fost respectată eticheta şi nimeni nu se va formaliza.

învinsă, Becca fu obligată să se asocieze hotărârii celorlalţi. Data căsătoriei nu fusese încă fixată, dar Brittnie întrebase toţi prietenii şi toată familia şi părea că toată lumea era disponibilă săptămâna următoare.

Odată toate detaliile fiind stabilite şi cele două tinere femei plecate, Becca se întoarse către fostul său soţ, cu flăcări în ochi.

- Eşti cu adevărat un....

- Hei, supraveghează-ţi limba, zise el, agitându-şi indexul. Jimmy poate sosi dintr-o clipă în alta.

Becca se uită la pendulă.

- Nu va fi acasă înainte de un sfert de oră.

- Asta îţi oferă, deci, destul timp pentru a mă face bucăţi?

- Nu-mi lipseşte dorinţa, crede-mă. De ce te-ai amestecat în această treabă, Clay?

- Dar, replică el făcând pe inocentul, tu singură aveai obiecţii....

Clay surâse şi se afundă în fotoliu, înainte de a continua:

- Ştii, dragă, cred că-mi faci un compliment.

- Ei, nu!

Clay scoase un lung suspin de descurajare.

- Când eram căsătoriţi, te plângeai că sunt inflexibil, prea puţin conciliant cu tine sau cu familia ta. Acum, am vrut să te ajut să găseşti o soluţie...

- Dar nu existau probleme şi ne-am fi descurcat şi fără intervenţia ta! răspunse Becca, violent.

Apoi, se întrerupse, dându-şi seama că aproape striga. După cum se vedea, pierduse bătălia.

- Am treabă la bucătărie! îl anunţă ea.

- Nu mă ajuţi să mă întorc în pat? întrebă el, cu regret.

- Dacă ai ajuns singur până aici, răspunse ea cu răceală, poţi tot atât de bine să te întorci în camera ta, fără ajutorul meu.

- Nu te ştiam aşa lipsită de inimă, răspunse Clay, ridicându-se din fotoliu.

îl auzi îndepărtându-se în timp ce scotea din frigider cele necesare pentru a pregăti prăjitura favorită a lui Jimmy.

Când fu singură, începu să se gândească la situaţia creată. De la accidentul lui Clay, avea impresia că nu mai era în apele sale.

De la trezirea sa la spital, se purta ca un alt om, dar ea continua să-l trateze la fel ca mai înainte.

Ca odinioară... se gândea ea. Deşi bănuia foarte

tare că bărbatul pe care îl cunoscuse continua să se prefacă în dosul măştii de seducător, ea trebuia să-şi schimbe atitudinea.

Până acum, reacţionase violent la tot ceea ce el spunea sau făcea. Dar, de când o sărutase, simţea, vag că lucrurile se schimbaseră. Trebuia să preia controlul situaţiei. Şi apoi, era la ea acasă, şi îl invitase aici în timpul convalescenţei....

Ce să facă?

Pe când punea prăjitura în formă, auzi pocnind uşa de la intrare. Jimmy năvăli în casă şi se îndreptă direct spre camera tatălui său.

Gânditoare, îşi spuse că va trebui să-i explice băiatului că prezenţa lui Clay era doar provizorie. Cu toate că-l plăcea pe Barry, fiul său putea să creadă că soţul va redeveni cum era înainte de divorţul părinţilor. Cu toată supărarea pe care i-ar produce-o, trebuia să-i spulbere iluziile...

Tot privind la prăjitura coaptă în cuptor, Becca avu o idee....

- Clay, cred că ai nevoie să schimbi aerul, zise ea pe un ton degajat, intrând în camera acestuia, câteva momente mai târziu.

- Mă dai afară? întrebă el, punând jos cartea pe

care o citea lui Jimmy.

Copilul ridică spre părinţii săi o privire neliniştită.

- Nu, voiam doar să facem un tur cu maşina, se corectă ea. Cred că avem nevoie să ieşim şi cum este frumos afară, acum este momentul! Am făcut o prăjitură. Am putea merge la un picnic îundeva.

Jimmy se ridică din pat.

- Un picnic? strigă el încântat. Mă duc să-mi aduc lucrurile.

Apoi se precipită afară din cameră.

- Trebuie să-şi ia "lucrurile" pentru picnic? întrebă Clay, intrigat.

- El îşi poartă "lucrurile" peste tot, zise Becca, oftând. Duce în acest sac vechi o harababură de nedescris. învăţătorul lui mi-a spus că toţi copiii fac aşa.

Apoi, cu brutalitate, îi întoarse spatele, pentru a părăsi încăperea.

- Aşa? întrebă Clay, privind spre uşă. îmi amintesc că şi eu făceam la fel, dar credeam... pentru că...

Becca se întoarse pentru a-l privi.

- Pentru ce, Clay?

Expresia de tristeţe care îi împăienjenea privirea o emoţionă profund şi îşi reţinu răsuflarea, sperând că

el îşi va continua povestirea. După aproape cinci ani de căsătorie, îi vorbise foarte rar despre copilăria sa. Aceasta fusese o sursă de conflict între ei, niciodată nu o dezbătuseră, prea ocupaţi să ducă un război liniştit. Ea încercase întotdeauna să-i descopere secretele inimii şi el, cu aceeaşi determinare, refuzase întotdeauna, să se descopere. Poate "noul Clay" ar fi acceptat să vorbească?

După o clipă de tăcere, el continuă:

- Pentru că niciodată nu eram sigur că îmi voi mai găsi lucrurile când mă voi întoarce acasă.

- Te mutai adesea?

Asta o ştia, şi mai ştia, de asemenea, că mama lui îl încredinţase Asistenţei publice, de la vârsta de nouă ani. Şi-l imagină singur, abandonat, pradă disperării...

Ea deschise gura să vorbească, dar privirea lui Clay se lumină şi el întinse mâna pentru a preveni parcă momentele de compasiune.

- Luăm maşina ta? întrebă el pe un ton care demonstra că au închis acest capitol.

Descumpănită, Becca se străduia să nu se vadă acest lucru. Erau divorţaţi şi Clay nu trebuia să-i facă mărturisiri.

- Nu, nu vom lua maşina mea. Am să conduc vehiculul tău, care a fost reparat.

Clay îşi încruntă sprâncenele.

- Credeam că nu-ţi place să conduci acest pick-up.

- N-am încercat niciodată. Nu-mi plăcea acel camion de o tonă pe care îl aveai înainte. Era tot atât de uşor de condus ca un tanc.

Clay surâse şi Becca se miră de rapiditatea cu care el putea să treacă de la o emoţie profundă şi dureroasă la un subiect atât de comun.

- După câte îmi aduc aminte, scaunele erau foarte confortabile şi perfecte pentru anumite lucruri...

Becca îşi aminti că făcuseră dragoste o dată în acest camion. Simţi cum îi vine sângele în obraji şi-şi ridică bărbia.

- Vii cu noi, sau preferi să rămâi singur acasă şi să-ţi repeţi vechile amintiri? întrebă ea pe un ton sec.

- Vin! Vrei să mă ajuţi să mă pregătesc?

Ea îşi încrucişă braţele pe piept.

- Mi se pare că te descurci şi singur. Dar am să-ţi duc cârjele, zise ea, luându-le în mână. Cred că n-ai nevoie de scaunul cu rotile....

- Scumpo, mă simt în plină formă, răspunse el,

făcându-i cu ochiul.

- Ei bine, în acest caz vreau să-ţi dau lista sarcinilor menajere pe care trebuie să le îndeplineşti, zise ea, înainte de a-i întoarce spatele, satisfăcută să constate că începea să preia controlul situaţiei.

Zece minute mai târziu, toată lumea era instalată în pick-up, cu Becca la volan, Clay alături de ea şi Jimmy bine ataşat pe bancheta din spate. După ce Clay şi Jimmy respirară parfumul prăjiturii proaspăt scoasă din cuptor, băgară mâna în rucsac şi începură să devoreze veseli biscuiţii, în timp ce ea conducea. Picnicul risca să se termine repede

- Unde vreţi să mergeţi? întrebă ea.

- La Lucy Belle, strigă Jimmy, riscând să se înece cu prăjitura.

- Lucy Belle? întrebă Clay. Vechea mină de argint?

- Da, răspunse Jimmy. Ştiu cum putem ajunge, o să-ţi indic drumul, mamă!

Clay îi aruncă Beccăi o privire neliniştită, în timp ce ea urma indicaţiile lui Jimmy.

Coti pe un drum de pământ care ducea drept la mină.

- Ştii, tată, oamenii pot să trăiască în mină, dacă nu au casă. E ca şi cum ai face camping...

- Nu este prea confortabil, fiule, râse Clay, privind-o pe Becca în timp ce ea îi adresa un surâs călduros.

Dacă ar fi petrecut mai multe momente bune cu el, astăzi nu ar fi divorţaţi...

- Da, este posibil dacă ai hrană, apoi o lanternă şi alte lucruri, afirmă Jimmy.

Când depăşiră o cotitură şi văzură intrarea deschisă a minei, tânăra femeie parcă. Jimmy îşi desfăcu imediat centura şi-şi luă rucsacul care conţinea ceea ce el numea echipamentul de miner: o cazma mică pe care i-o cumpărase Barry, o lanternă şi un bidon cu apă. Se pregătea să iasă din maşină, dar Clay îl opri.

- Aşteaptă-ne! Nu te apropia singur de intrarea în mină.

Jimmy îşi privi tatăl cu un aer superior.

- Tată, am mai fost pe aici. Ştiu ce trebuie să fac!

- Aşteaptă-ne! repetă Clay cu fermitate.

Contrariat, Jimmy se lăsă pe scaunul său şi aşteptă liniştit ca Becca să-l ajute pe tatăl său să coboare din maşină. Apoi, înaintară încet pe solul accidentat până la intrarea în mină. Atunci, copilul îşi lăsă joc rucsacul şi începu să-şi scoată echipamentul. Nu părea impresionat de intrarea în mină care se

deschidea în faţa lor, largă şi sumbră. Stâlpii de susţinere erau tot atât de mari ca un om cu talie înaltă şi, în lumina după-amiezii, păreau tot atât de puternici că ar putea rezista un secol.

Totuşi, Clay îşi încruntă sprâncenele examinându-i.

- Sper că tu şi iubitul tău nu l-aţi adus niciodată pe Jimmy aici, îi spuse el Beccăi, aşezându-se pe o piatră ca să se odihnească.

- Clay, există mine dezafectate în toată regiunea. Dacă nu l-am fi adus pe Jimmy aici, ar fi venit singur. Cum îl pasionează pietrele, ar fi vrut să vadă o mină, într-o zi sau alta. Nu crezi că este mai bine să-l aduci aici şi să-l supraveghezi?

- Cred că aţi fi putut să mai aşteptaţi puţin. Priveşte această intrare, zise el, dezgustat. N-are nici măcar o pancartă de avertizare!

- A avut cândva, răspunse ea, aruncând o privire în jur, dar a fost înlăturată. Când eram în liceu, era un loc de întâlniri pentru îndrăgostiţi. Se spune că locul nu mai este prea frecventat.

O lucire de interes se aprinse în ochii lui Clay.

- Si cu cine veneai aici?

- Cu nimeni...

- Nu aveai un iubit?

- Glumeşti? L-ai cunoscut pe tatăl meu. Dacă ar fi bănuit că ies cu un băiat, ar fi venit să mă caute.

Clay o contemplă cu un aer amuzat.

- Da, parcă îl văd pe tatăl tău făcând asta. Cred că şi eu aş fi făcut la fel, dacă am fi avut o fată.

Capitolul 6

- Sunt gata! strigă Jimmy.

Stupefiată de remarca lui Clay, Becca abia îl auzi pe băieţel.

- Clay.... începu ea.

El ridică din umeri.

- M-a luat gura pe dinainte, zise el calm. Am vrut să spun că dacă eu aş fi avut o fată...

El se întoarse spre Jimmy care aştepta să i se acorde atenţie, dar Becca, încă sub şoc, nu putea să-şi ia privirea de la Clay.

Ea avusese două avorturi şi copilaşii pe care îi pierduse erau fete. în acea perioadă, Clay fusese tentat s-o reconforteze şi s-o susţină în această grea încercare dar rămăsese tăcut în ceea ce priveşte propriile sentimente. Ea trăsese concluzia că nu fusese profund afectat.

Dar astăzi, tonul vocii lui sugera că şi el şi-ar fi dorit o fată tot atât de mult ca şi ea. Era posibil să fi fost afectat, dar îşi ascunsese emoţiile?

Năucită, îşi alungă aceste gânduri tulburătoare şi se întoarse către Jimmy.

Băiatul îşi pusese cazmaua la centură şi-şi ţinea în

mână lanterna. Semăna cu un rebel gata să înceapă o bătălie.

- Să mergem, zise el.

- Unde, Jimmy? întrebă Becca.

- în mină, imediat, răspunse el, dând din cap.

- Vino aici, Jimmy, spuse Clay, întinzându-i mâna.

Băieţelul se grăbi spre el şi începu să ţopăie cu nerăbdare.

- Jimmy, ce crezi că trebuie să facem?

- Mama şi Barry au spus că data viitoare vom explora mina.

Clay îşi muşcă buzele şi-i aruncă Beccăi o privire de reproş.

- Sunt dezolat, fiule, dar nu poţi să mergi în mină fără mine.

El îi arătă ghipsul.

- Vor mai trece câteva săptămâni până când voi fi în formă ca să pot merge cu tine.

- Dar pot să merg cu mama!

- Nu, Jimmy, e prea periculos...

Jimmy le aruncă părinţilor o privire furioasă şi decepţionată.

Aceştia reuşiră să-l calmeze, promiţându-i că vor

veni împreună să exploreze mina, când Clay se va vindeca.

Stiind că nu va obţine mai mult, începu să culeagă pietre pe care le îndesa în rucsac. Văzând că era obosit, Becca decise să scurteze plimbarea şi să se întoarcă acasă.

- Eşti sigur că nu te deranjează, Carol?

Becca stătea în pragul casei prietenei sale şi o privea nelinişţită. Todd, fiul lui Carol, era cel mai bun prieten al lui Jimmy şi proiectaseră să doarmă împreună la aceasta, fără să-i spună.

îi adresă un surâs jenat prietenei sale, apoi îl privi pe Jimmy. Todd stătea lângă el şi cei doi băieţi o priveau rugători.

- Deloc, răspunse Carol. Jimmy este foarte cuminte.

- Da, dar mi-ar fi plăcut să spună mai înainte....

Carol o privi intrigată.

- Ti-am telefonat acum două zile pentru a te preveni că nu pot să vin la petrecerea ta, dar că mi-ar plăcea să vină Jimmy aici.

Clay nu ţi-a transmis mesajul?

- Nu... nu cred, răspunse Becca.

- Cred că a uitat, spuse Carol. Nu are importanţă.

Jimmy nu mă deranjează...

Carol îşi creştea singură copilul. Asistentă a directorului într-un birou de asigurări, urma cursurile unei universităţi când avea timp şi-i permiteau finanţele.

- Bine.... pentru că totul este stabilit şi nu-ţi face probleme, sunt de acord.

Băieţii scoaseră strigăte de victorie, Jimmy o îmbrăţişă repede pe mama sa şi o luă la fugă. După ce şi-a luat rămas-bun de la prietena sa, Becca se decise să se întoarcă acasă pe jos pentru a se gândi mai bine la situaţia sa.

De la ieşirea lor împreună cu Jimmy la mina Lucy Belle, Clay se arăta din ce în ce mai enigmatic. Părea că-l apreciază sincer pe Barry şi cei doi bărbaţi se înţelegeau bine. Totuşi, fără să-şi dea seama de ce, Becca se simţea nervoasă.

Clay se restabilise bine după accident şi se întâlnea cu doctorul Kress la câteva zile. Dacă acesta din urmă va fi de acord, ea se va întoarce la lucru şi-l va lăsa pe Clay să-şi termine singur convalescenţa.

Nu că ar fi fost prea ocupată cu el în ultimul timp. Din contră. Ea reuşise să facă tot ceea ce nu putea să

facă de obicei: grădinărit, perdele noi pentru bucătărie, să claseze fotografii pentru albumul de familie pe care vroia să-l arate viitoarei sale soacre.

Dar toate acestea n-au fost suficiente pentru a-i abate gândurile de la ceea ce o preocupa cu adevărat. în plus, găsise vechi fotografii dintre care una luată la puţin timp după naşterea lui Jimmy, care o mişcase foarte mult. în ea se vedea Clay, cu figura strălucind de bucurie şi mândrie, îmbrăţişându-i pe mamă şi pe bebeluş.

încercase să nu se mai gândească la aceasta şi-l evitase pe Clay, ca şi când ar fi purtat un virus mortal....

Deodată, tresări, pentru că-şi dădu seama că ajunsese acasă şi se grăbi să intre. Vroia să-i spună câteva cuvinte lui
Clay despre acel telefon de care nu-i spusese nimic înainte de sosirea invitaţilor. Căci astăzi era ziua petrecerii cu prietenele....

Lauren trecuse deja pentru a aduce răcoritoarele şi să împodobească încăperile. Serpentinele se încolăceau în jurul mesei acoperite cu o frumoasă faţă de masă verde-deschis.

Becca privi în jurul sau surâzând, pâna când îl zari pe Clay, aşezat confortabil într-un fotoliu, cu un pahar de punci în mână.

Ras proaspăt, îmbrăcase o cămaşă şi blugi decupaţi la piciorul în ghips. Era diabolic de frumos.

- Clay, ce faci aici?

- Beau un punci, zise el, sorbind din pahar. Nu este rău, dar merită şi o picătură suplimentară de rom. Vrei unul?

- Nu, mersi, spuse ea ridicând din umeri.

- Nu fi atât de ofensată. N-am făcut nimic altceva decât să întreb!

- Clay, trebuia să rămâi în camera ta astă-seară, zise ea printre dinţi. N-ai fost invitat.

- A trecut mult timp de când nu ţi-am văzut familia şi prietenele.

- Dacă aş fi ştiut că vrei atât de mult să le vezi, te-aş fi trimis să-ţi faci convalescenţa la una dintre ele.

- Bună idee! Am căutat-o pe mătuşa Katrina. Am auzit că venea de obicei, adăugă el cu un surâs larg.

Becca nu era la curent. Fără îndoială, alt telefon despre care omisese să-i spună...

- Clay, pentru Dumnezeu, este vorba despre

distribuire de cadouri pentru viitoarea mea nuntă.

- Ei şi?

Ea ridică ochii spre cer.

- Este de necrezut! Trebuie să-ţi spun că foştii soţi nu sunt bineveniţi la acest fel de reuniuni.

- Ei bine, aceasta trebuie să se schimbe, zise el, punându-şi paharul pe masă. Cred că părerea unui bărbat, chiar dacă este vorba de un fost soţ, la alegerea lenjeriei tale, poate fi utilă.

El afişă deodată un aer îngrozit.

- Dumnezeule, să-mi imaginez că-ţi vor oferi o cămaşă de noapte din flanel? Cu floricele roz? Ar fi fatal pentru mariajul tău, adăugă el, neliniştit.

- Pentru informarea ta, să ştii că unor bărbaţi le plac cămăşile din flanel, replică ea, dând din cap.

Se auzi sunând la uşă. Tânăra femeie îi aruncă lui Clay o privire disperată.

- Faci cum vrei, eu rămân aici! declară el, punându-şi mâinile pe rezemătoarele pentru coate.

- Clay, cum se face că nu ne-am întâlnit în toţi aceşti ani?

Becca privi peste umăr şi o văzu pe Hope Bishop, secretara lui Barry, o mâncătoare notorie de bărbaţi,

aplecată peste fotoliul lui Clay. Ea îi surâdea ca şi când ar fi fiinţa cea mai drăguţă pe care n-a văzut-o de mult timp - ceea ce probabil că era cazul, dat fiind genul de bărbaţi cu care Hope ieşea de obicei, se gândi Becca cu amărăciune.

Cum Hope îşi înfăşura pe deget o şuviţă din părul său lung, aruncându-i lui Clay ocheade elocvente, Becca scoase un lung suspin.

De altfel, s-ar fi putut spune că toate femeile prezente, cu excepţia surorilor sale şi a lui Mary Jane, îşi pierduseră bunul simţ, zărindu-l pe Clay. Chiar şi mătuşa Katrina îl întâmpinase ca pe un bun prieten.

Becca îşi imaginase că toate aceste femei s-ar fi putut jena de prezenţa unui bărbat la o petrecere feminină dar, din contră, păreau să-i aprecieze prezenţa.

Si Hope mai mult decât oricare.

Becca îşi ridică repede capul şi luă un pahar de punci pe care -l bău dintr-o dată. Nu, această căldură pe care o simţea nu se datora geloziei....

- Ce ciudat este.... zise Shannon, sora Beccăi, apropiindu-se de aceasta pentru a se servi cu un pateu.

- Te întrebi poate de ce Clay este printre noi?

întrebă Becca morocănoasă.

- Asta va figura, fără îndoială în jurnalul local din Tarrant, urmă Shannon, muşcând din pateul cu brânză. "Fostul soţ participă la petrecerea în cinstea viitoarei căsătorii a fostei sale soţii...."

- Te rog, Shannon, o imploră Becca nu mai adăuga şi tu, este destul de jenant şi aşa.

- Stii, te cunoaştem toate de foarte mult timp şi suntem aliate. Destinde-te...

Deoarece Becca rămânea tăcută, Shannon reluă pe un ton vesel:

- Cred că avem nevoie de puţină distracţie!

Mă duc să le caut pe Lauren şi pe Brittnie, este momentul deschiderii cadourilor!

în timp ce sora sa se îndepărta, Becca scoase un lung suspin. Ar fi vrut ca toate acestea să se desfăşoare într-un cerc mai restrâns, fără privirea pătrunzătoare a lui Clay....

Dar nu avu timp să insiste asupra acestui subiect, deoarece mătuşa Katrina se îndrepta spre ea.

- Becca, draga mea. Sunt atât de fericită să te văd....

Ea îşi strânse nepoata tare în braţe. Katrina nu arăta

vârsta pe care o avea. Niciun fir de păr alb nu scăpase vopselei blond-auriu pe care o realiza la un coafor şic. Se îmbrăca într-un stil foarte tineresc. în seara asta, purta un pulover verde smarald, cu un pantalon negru şi cizme cu franjuri.

- Sunt fericită, continuă ea, să-l văd şi pe Clay. Dar ce idee ciudată să-ţi inviţi fostul soţ la acest gen de petrecere. Este vorba, cu adevărat, de o încălcare a etichetei.

- Ce gând caraghios din partea ta, răspunse Becca. După câte ştiu, niciodată nu ţi-a păsat despre ce se vorbeşte. Nu cred că cineva ar îndrăzni să spună ceva în faţa lui Clay.

Katrina izbucni în râs.

- Este adevărat că el poate deveni uşor agresiv, nu-i aşa? Totuşi, s-ar spune că s-a schimbat mult. Nu l-am văzut niciodată atât de destins. Toată lumea l-a remarcat. Ce crezi despre asta, draga mea?

Becca se întoarse şi-l privi pe Clay, încercând să uite de propriile sale emoţii. într-adevăr, arăta destins. Figura îi era surâzătoare. Rareori îl văzuse atât de vesel în particular şi niciodată în public. Era un singuratic şi nu simţea nevoia să stea prea mult cu alţii.

- Nu ştiu.... mătuşă Katrina, răspunse Becca gânditoare. Pare schimbat după accident.

- în bine, cred. Regreţi că ai divorţat?

- Ah, nu.

Becca răspunse cu atâta înflăcărare, încât mătuşa sa ridică din sprâncene, mirată.

- Să sperăm că nu vei regreta după căsătoria cu Barry. Am auzit vorbindu-se că este un băiat plăcut, dar va şti să-ţi dea tot ceea ce ai nevoie? Becca roşi.

- într-adevăr, eu..

- îţi cer doar să te gândeşti, zise Katrina, cu un aer enigmatic, înainte de a se îndrepta liniştită spre bufet.

Mica petrecere începea să se transforme într-un coşmar, se gândi Becca. Katrina făcuse o comparaţie nedreaptă. Cei doi bărbaţi erau atât de diferiţi! Dacă o mai avea ovacia în cursul petrecerii, o să-i facă mătuşii sale această remarcă.

Dar nu avu nici măcar timp să se gândească, pentru că Shannon şi Brittnie îi rugaseră pe invitaţi să ia loc pentru a asista la deschiderea cadourilor. Spre marea ei uimire, Clay se ridică, îşi luă cârjele şi se pregătea să părăsească încăperea. Hope Bishop adoptă un aer consternat şi Becca se destinse zărind mişcarea din

ochi pe care el i-o făcu, deschizându-şi drumul până la uşă.

Neascultând decât de instinct, îl urmă şi-l reţinu pe coridor.

- Cum te simţi? întrebă ea.

- Foarte bine, zise el. Dar ştiu că nu doreai să asist la deschiderea cadourilor.

Ea clipi din ochi, a înţelegere.

- Eu.... da.... într-adevăr. Sunt uimită că în cele din urmă m-ai ascultat.

El se întoarse şi-i surâse.

- Stiu, câteodată, să dau dovadă de tact. Te tachinez, din când în când, dar....

- Vrei să spui că te amuză să mă vezi furioasă, îl întrerupse ea, pe un ton sec. Dar, în sfârşit, sunt fericită că ai renunţat să-ţi dai cu părerea.

- Te înşeli, vreau să spun ce cred. Sper că mi le vei arăta după plecarea musafirilor.

- Eşti nebun? Nici nu se pune problema.

- Ah.... Eşti gata să faci o greşeală. îmi imaginez că un combinezon de bunică s-a strecurat printre toată această lenjerie fină. Fără îndoială, Barry n-o va aprecia.

- Sunt sigură de contrariu, zise ea brusc, înaonte de a-i întoarce spatele pentru a merge la invitate.

Ultima invitată îşi luă rămas-bun pe la orele zece seara. Surorile şi mama Beccăi o ajutaseră să pună totul în ordine şi să cureţe bucătăria. Când o părăsiră, tânăra femeie privi cadourile cu un aer visător şi cu o ciudată impresie că n-ar fi trebuit să le accepte. Fiecare pachet pe care îl deschisese dăduse loc la glume din partea prietenelor, care se întrebau dacă Barry le va aprecia. Dar Becca nu se gândea decât la reacţia lui Clay....

Pentru a-şi linişti conştiinţa, îl sună pe Barry dar dădu de robot. Fără îndoială, se culcase. în fiecare dimineaţă se trezea devreme ca să facă jogging. închise fără să-i lase un mesaj, adună cadourile şi se îndreptă spre dormitor.

Trecu prin faţa camerei lui Clay în vârful picioarelor, dar probabil acesta îi pândea trecerea căci îi strigă:

- Nu-ţi place să-mi arăţi ceva, Becca?

Ea suspină şi îşi continuă drumul, puse pachetele pe patul său dar, când se pregătea să închidă uşa, îi auzi paşii pe coridor.

Se întoarse şi-l văzu în uşă. Părul său şaten era în

dezordine şi ochii somnoroşi ca şi când s-ar fi trezit atunci, dar Becca ştia că nu era cazul. El afişă un surâs plin de siguranţă.

Gata de război, ea îl privi indiferentă.

- Ai nevoie de ceva, Clay?

- Nu….vroiam doar să mă uit la noua ta lenjerie.

- Cu siguranţă, nu! replică ea, îngrămădindu-şi cutiile în dulap.

- Mi-ar face plăcere, Becca, adăugă el.

Si avansă şchiopătând către pat.

- Sunt două ore de când visez....

Cuvintele sale făcură ca tânăra femeie să simtă un frison în tot corpul, dar reuşi să-l privească rece.

- Adevărat?

El îşi înclină capul pe umăr.

- De ce eşti atât de neînţelegătoare? Nu te ştiam aşa, mai înainte.

- Nici eu, îi răspunse ea, foarte satisfăcută de efect.

El surâse şi-i întinse braţele.

Ea încercă să se eschiveze, dar el reuşi să îndepărteze capacul de la cutia pe care o ţinea în braţe. Cu un deget, dădu la o parte hârtia de mătase şi scoase o bluză cu bretele, dintr-o dantelă neagră.

- Frumoasă! zise el, pe un ton cunoscător.

Becca îi smulse bluza şi o aruncă în cutie, închizând repede capacul.

- Asta nu te priveşte, Clay!

Vocea îi era fermă, dar mâna îi tremura uşor.

- N-ai purtat aşa ceva dinainte de căsătoria noastră, zise
el.

- Noi ne-am căsătorit atât de repede, încât n-am avut timp să organizăm o astfel de petrecere, zise ea, adunând lucrurile răspândite pe pat pentru a le ascunde în dulap.

- Nu asta am vrut să spun, o corectă el. Ai fi putut să-ţi cumperi lenjeria în loc să aştepţi să-ţi fie oferită. Câştigam suficienţi bani pentru ca să-ţi pot oferi o mică plăcere, nu?

Ceea ce i-ar fi făcut plăcere lui, se gândea ea, ar fi putut să pătrundă secretul inimii sale.... Dar îşi alungă acest gând din minte. Nu era momentul să....

- Nu era o problemă de bani, Clay, zise ea, încet.

- Atunci, ce?

El făcu un pas înapoi şi se aşeză pe pat, privind-o cu atenţie. Becca ezită un moment să-i răspundă. în ultimii

doi ani, era prima dată când purtau o discuţie normală, când vorbeau fără să se certe.

- M-am schimbat, Clay. Vreau să mă căsătoresc cu un bărbat cu care este mai uşor să....

- Becca, nu mi-ai răspuns la întrebare, o întrerupse el pe un ton inflexibil. Nu vorbim despre Barry, ci despre noi.

- Noi, nu mai există.

- Da, Becca, însă vă exista întotdeauna, într-un fel sau altul.

Tânăra femeie îşi plecă ochii şi-şi privi mâinile pe care le ţinea încleştate. Trebuia să-i vorbească acum, căci nu va părăsi camera până când nu-i va răspunde la întrebări.

- Mi-ar fi plăcut să port astfel de lucruri, dar nu puteam....

îşi ridică ochii plini de spaimă. Niciodată, mai înainte, nu putuse să-i facă astfel de mărturisiri.

- Pentru că aveam impresia că nu te cunosc cu adevărat. El ridică din sprâncene.

- Cum?

Becca simţi cum lacrimile îi năvălesc în ochi, dar nu încercă să şi le reţină.

- Am fost căsătoriţi cinci ani şi, în tot acest timp, aveam impresia că m-am căsătorit cu un om care refuza să se descopere. Am încercat, dar întotdeauna am simţit că o parte din tine refuză dialogul.

Clay o contemplă un lung moment.

- Vino aici, Becca!

- Nu, cred că nu este bine....

- Vino aici, Becca, repetă el pe un ton ce nu admitea replică.

Ea se îndreptă spre pat. Clay întinse braţul şi o trase alături de el.

- Mă cunoşteai, Becca. Mă cunoşteai aproape în întregime. Sau cel puţin asta credeai când te-ai căsătorit cu mine.

- Nu, nu ştiam că...

Cum ea păstra tăcerea, el continuă:

- Totul a fost foarte repede, pentru că destinul a decis astfel. Tu poţi să refuzi, poţi să te logodeşti din nou, poţi pregăti o frumoasă ceremonie de nunta ta, dar toate acestea n-ar putea schimba niciodată ceea ce s-a petrecut între noi.

Deodată, o luă de bărbie şi, încetişor, îşi trecu degetul peste buzele ei delicate. Ea întredeschise gura

şi lăsă să-i scape un suspin.

- Clay, poate. .poate că ai dreptate, zise ea cu o voce
tremurătoare.

Dar noi nu avem un viitor împreună, în afară de....

Se întrerupse, înghiţindu-şi saliva.

- în afară de ceea ce-l priveşte pe Jimmy.

- Dacă aşa gândeşti, Becca, atunci nu mai avem ce discuta, zise el ridicându-se brusc.

Apoi părăsi încăperea cât de repede fu în stare şi ea auzi uşa pocnind în urma lui.

Atunci, îşi îngropă faţa în mâini şi plânse din toată inima.

Capitolul 1

- Fi binevenită printre noi, Becca, strigă Hope Bishop, în momentul în care tânăra femeie intră în birourile Camerei de comerţ din Tarrant, în acea zi de luni.

înainte ca Becca să-şi dezbrace mantoul şi să-şi lase jos poşeta, Hope se repezi spre ea, întrebând:

- Ce face Clay?

Destul de bine pentru a-l lăsa singur?
Becca, agasată, îşi privi colega înainte de a răspunde.

- Este suficient de bine ca să se descurce singur. Acum, nu mai este necesară prezenţa mea.

Hope surâse.

- Nu mă îndoiesc. Un bărbat ca el poate să facă totul

Fără să scoată un cuvânt, Becca se întoarse să-şi pună haina pe portmantou.

- Stii, Becca.... tu şi cu mine ne cunoaştem de mult timp.... continuă tânăra femeie, aş vrea să te întreb ceva. De ce aţi divorţat?

Şocată, Becca rămase un moment cu gura căscată.

- Poftim?

- Cel puţin, te-a înşelat?

- Desigur că nu!

Secretara păru uşurată.

- Perfect.... vreau să-ţi spun că nu mi-ar fi plăcut să cred că te-ai căsătorit cu un afemeiat. Deci, divorţul.... a fost greşeala ta? Becca deschise gura, dar cuvintele îi rămaseră în gât. în sfârşit, reuşi să articuleze:

- Cred că nu te priveşte viaţa mea particulară!

Hope făcu un gest cu mâna.

- Da, ştiu.... Mama mi-a spus întotdeauna să nu mă amestec în ceea ce nu mă priveşte. Dar vroiam doar să fiu sigură că totul s-a sfârşit bine între voi şi că nu mai eşti îndrăgostită de el. De fapt, ar putea să mă intereseze...

Deoarece Becca rămăsese mută de stupefacţie, Hope continuă:

- Este un bărbat foarte seducător şi pariez că-şi trăieşte viaţa. Cât poate să fie de excitant să călătoreşti prin lume!

în sfârşit, pentru că te vei căsători cu patronul, mă simt mai sigură! zise secretara, înainte de a reveni la biroul său.

Prea siderată pentru a putea gândi, Becca se decise să uite repede acest mic incident, şi să-şi înceapă lucrul. Cercetă cu satisfacţie grămada de corespondenţă care se adunase. Cel puţin asta îi va ocupa toată ziua, se gândi ea, începând s-o deschidă.

Din păcate, gândurile nu întârziară să se îndrepte către Clay. El nu mai avea nevoie de ajutorul său, nici măcar ca să se mişte prin casă. îi demonstrase seara trecută când o urmase şchiopătând în camera sa. Si se întorsese la lucru, doar pentru a evita să-l întâlnească.

După cum se vedea, şi Jimmy era fericit că tatăl său este acasă. Ea era singura, se gândea cu amărăciune, care nu se consolase cu această situaţie.

Era cufundată în gânduri când Barry intră în birou.

- Bună ziua, Becca. Ea îi surâse. Era un bărbat serios, pe care se putea conta. în prezenţa lui, nu simţea acele emoţii violente, incontrolabile, pe care Clay le făcea să se nască şi acum în ea.

- Dacă eşti liberă pentru dejun, te-aş duce la Pearl.

El aruncă o privire spre Hope care se prefăcea că

aranjează nişte hârtii, dar cu urechile ciulite, ca să nu piardă un cuvânt din conversaţia lor.

- Aş vrea să-ţi vorbesc....

- De acord, Barry.

La ora dejunului, se duseră la ”Chez Pearl”. Acolo se serveau cele mai bune tarte din regiune şi patronii erau foarte generoşi.

Se instalară la o masă din fundul sălii şi comandară meniul zilei, care li se aduse într-un timp record. La sfârşitul mesei, Barry o privi pe Becca în ochi şi-i spuse:

- Stiu că ne-am hotărât să ne celebrăm căsătoria spre sfârşitul lui mai, dar cred că trebuie să avansăm data.

Becca puse jos furculiţa şi repetă:

- Să avansăm data?

El întinse braţul peste masă şi-i luă mâna.

- Ce-ai zice de începutul lui mai?

- Dar, mai sunt doar cinci săptămâni! exclamă ea.

- Tonul vocii tale nu este deloc liniştitor, Rebecca. Ti-ai schimbat părerea?

- Nu, nu, se grăbi să răspundă. A venit aşa.... deodată.

- Dar ne rămâne suficient timp pentru a organiza totul, nu crezi? Doar nu dorim decât o mică recepţie....

- .... da, fără îndoială, răspunse ea, în prada unei violente confuzii.

Barry o privi neîncrezător.

- Cât timp crezi că ar trebui să mai dureze logodna?

- Ei bine, nu ştiu, răspunse ea, evaziv. Un timp oarecare....

- Ascultă, Rebecca, dacă nu eşti sigură....

- Ba sunt! întâi mai mi se pare perfect, zise ea pe un ton pe care şi-l dorea entuziast.

- Atunci, am stabilit. Ne vom căsători la întâi mai. Crezi că trebuie să-l invităm şi pe Clay?

Pentru prima dată, tânăra femeie avu impresia că dădea dovadă de infidelitate faţă de Clay, căsătorindu-se cu alt bărbat.

Probabil că i se citea pe faţă consternarea, pentru că Barry adăugă:

- O să ne îngrijim de aceasta la timpul potrivit. Până atunci, părinţii mei vor să vină la Denver ca să te cunoască pe tine, dar şi pe Jimmy.

Becca simţi că se îngălbeneşte auzind numele fiului său. Ea nu-i spusese nimic despre căsătoria cu Barry. Se gândise să-i vorbească în linişte, după ce Clay va părăsi casa lor. Dar dacă data căsătoriei era mai devreme, trebuia să-i vorbească imediat

- Este ceva ce nu merge, Becca?

Ea îşi ridică privirea şi citi neliniştea pe faţa lui Barry.

- Poftim?

- Părinţii mei vor să vă cunoască, pe tine şi pe Jimmy.

- Da, da, bineînţeles. Voi fi foarte încântată. Când vor sosi?

- în acest weekend.

Cum ar putea să le explice prezenţa fostului său soţ? se întrebă Becca, pradă unei panici. Se gândi câteva minute, înainte de a răspunde.

- Cred că ar fi bine ca întâlnirea să nu fie la mine....

Barry dădu din cap.

- înţeleg. Am putea cina împreună undeva şi să ne întoarcem la mine pentru a bea o cafea.

Micul său apartament era mai puţin spaţios decât

casa ei, dar Becca îi aprecie gestul.

- Mi se pare perfect, Barry.

El îi surâse şi termină de mâncat, dar Becca, prea preocupată ca să mai poată mânca, îşi împinse farfuria. Se întreba de ce Barry procedase astfel. Se decise ca, după lucru, să meargă la fermă pentru a discuta cu mama sa vitregă şi să vorbească în această seară cu Jimmy despre apropiata sa căsătorie.

Becca se opri în faţa fermei familiei în momentul în care Mary Jane ieşea din şură. Tocmai îşi scotea mănuşile de lucru şi-şi examina mâinile. Zărind-o pe Becca, îi surâse şi-i făcu semn cu mâna. Tânăra femeie remarcă imediat o rană în palmă.

- Ce ţi s-a întâmplat? întrebă ea.

Mary Jane dădu din umeri.

- Nu este nimic!

Am ridicat o bucată de fier mai ascuţită decât credeam. Mă gândeam că aş putea s-o folosesc pentru a întări împrejmuirea unei pajişti.

- Credeam că repararea acestei bariere mai putea să aştepte o săptămână sau două.

- Da, ştiu, zise Mary Jane cu un mic surâs. Dar mi se părea că a devenit urgentă, pentru că m-a sunat domnul Blackhawk.

- Si te-a ameninţat, fără îndoială, că-l va informa pe şerif dacă nu va fi reparată imediat!

Privirea tristă a lui Mary Jane o scutea de comentarii.

- Nu ştiu de ce se agită atât, continuă Becca. Stie bine că Kent Drucker nu va da importanţă unei astfel de plângeri.

Si mai ales, Kent este vărul tău.

Mary Jane urca treptele peronului suspinând:

- Crede-mă, draga mea, e mai simplu să reparăm împrejmuirea decât să discutăm.

- Domnul Blackhawk este un pisălog! spuse tânăra, intrând în bucătărie.

- Da, dar este foarte bogat, răspunse Mary Jane. Si crede că asta îi dă dreptul să fie capricios....

După cum îşi amintea, familia ei avusese mereu dificultăţi cu vecinul lor Gus Blackhawk, se gândi Becca. Era un bătrân trist şi nefericit, care reuşise să se certe cu unicul său fiu.

- Fiul său este tot ca el?

- Fiul său? Vrei să spui Garret?

- Da. Erai la şcoală cu el, nu-i aşa?

- Da. A plecat imediat după diplomă, angajându-se în armată.

Mary Jane dădu din cap.

- Nu, Garret nu era deloc aşa...

Vocea sa slăbise şi Becca o privi curioasă.

- Te doare mâna?

- Nu, nu, o să fie bine.

Spune-mi ce face nepotul meu şi cum se mai

simte Clay?

- Amândoi sunt bine, răspunse ea, întorcându-se să ia ceainicul şi pliculeţul de ceai.

- Si tu, ce ai mai făcut?

Becca scoase un râs ironic.

- Eu, nu prea ştiu....

în timp ce prepara ceaiul, îi împărtăşi îndoielile pentru căsătoria sa. Apoi, se aşează în faţa mamei sale vitrege.

- Ce ar trebui să fac? întrebă ea.

Mary Jane râse încet.

- Nu te adresezi celei mai potrivite persoane. Este o întrebare pe care trebuie să ţi-o pui tu însăţi.

Nu pot să-ţi spun ce trebuie să faci, dar ştiu că nu te căsătoreşti cu un bărbat dacă ai încă unele sentimente pentru altul.

Apoi, Mary Jane ridică spre ea ochii plini de bunătate. Era o femeie încă tânără şi frumoasă care conducea ea însăşi, curajoasă, ferma familiei.

- Mi-ar plăcea să am suficientă înţelepciune ca să-ţi pot spune ce trebuie să faci şi cum să-ţi rezolvi problema, zise mama vitregă. Tu eşti singura care poţi să ştii....

Mary Jane bău încă o înghiţitură de ceai şi privi la fiica sa vitregă peste marginea ceştii.

- Dar, draga mea, mă întreb ce este mai important pentru tine: să te căsătoreşti cu Barry, sau să-i demonstrezi lui Clay că eşti capabilă să-ţi faci proiecte fără el....

Consternată, Becca spuse:

- Nu, deloc, nu pentru asta mă căsătoresc cu Barry, se apără tânăra femeie.

- Atunci, de ce? Tatăl tău şi cu mine am fost foarte surprinşi, la momentul acela de căsătoria ta rapidă cu Clay, dar ştiam că erai foarte îndrăgostită. Mă întreb unde este pasiunea în relaţiile tale cu Barry....

Tânăra femeie, neavând argumente, dădu din cap cu îndărătnicie.

Lui Mary Jane îi fu milă de ea şi luând-o de talie, o conduse până la maşină.

- Să faci ce vrei tu, Becca, dar să faci cea mai bună alegere! adăugă ea îmbrăţişând-o cu tandreţe.

Becca decise să se gândească la toate acestea în linişte. Era sigură că a făcut o alegere bună. Ea şi Barry se înţelegeau foarte bine şi nu se certaseră

niciodată. Mary Jane nu avea dreptate. Nu de pasiune avea nevoie în căsnicie, ci de pace, linişte şi siguranţă. Trebuia să-l anunţe imediat pe Jimmy că se recăsătoreşte. Băieţelului îi plăcea Barry şi va primi vestea cu bucurie.

De acum înainte, el va fi singura legătură cu fostul său soţ, îşi spuse ea cu hotărâre.

Fericită că a ajuns la o concluzie atât de raţională, se grăbi către casă.

Dar hotărârea sa se topi ca zăpada sub razele soarelui când, intrând în salon, o surprinse pe Hope Bishop în flagrant delict de seducţie....

Capitolul 8

Hope purta acelaşi costum cu minijupă ca şi dimineaţă, dar îşi scosese vesta şi-şi descheiase bluza mai mult decât permitea decenţa. Aplecată peste braţul fotoliului în care se aşezase Clay, îl ţinea cu braţul după umeri.

- Vă deranjez? întrebă Becca, intrând în încăpere.

Hope sări în picioare, îşi aranjă fusta cu o mână, iar cu
cealaltă părul. Dar nu putu să-şi şteargă de pe faţă expresia de surpriză amestecată cu jenă.

- Salut, Becca, mă gândeam că ai ieşit să iei masa cu patronul, zise ea cu o voce ascuţită.

Ea făcu un gest în direcţia lui Clay, care afişa un surâs larg.

- Si Clay credea la fel, adăugă ea.

Becca îi aruncă acestuia o privire furioasă. El ştia sigur că nu ieşea cu Barry în seara aceasta.

- Nu, Barry şi cu mine n-am prevăzut nimic pentru această seară, spuse ea sec, indicând sacoşa cu provizii pe care o ţinea în mână.

- Ei bine.... eu plec, se bâlbâi Hope.

îi aruncă o privire rapidă lui Clay spunându-i:

- Ne vedem mai târziu....

- De acord, răspunse acesta, în timp ce ea îşi lua jacheta şi poşeta şi pleca în viteză.

Odată ce uşa s-a închis în urma fugarei, Becca se întoarse spre Clay cu o figură furioasă, înainte de a se retrage în bucătărie.

- Hei! Aşteaptă puţin, strigă el, folosindu-se de o cârjă ca să-i bareze drumul.

Becca se poticni şi era să cadă.

- Aş vrea să ştiu ce ai vorbit azi-dimineaţă cu Hope...

- Nu te priveşte!

- Cred că te înşeli!

Becca îl privi fix. Era tot atât de hotărât să afle adevărul, pe cât era ea de a păstra secretul.

Calmă, îşi ridică fusta şi trecu peste cârjă, urmându-şi drumul spre bucătărie. Auzi cum o urmează.

Â

îşi depuse sacoşa pe masă şi începu să scoată cumpărăturile.

- Tu ştii, trebuie să-mi spui, îi strigă Clay din uşă.

Se gândi o clipă să refuze dialogul, dar ştia foarte bine cât de tenace putea să fie în anumite

circumstanţe. Si atunci, cedă.

- De acord! Se pare că Hope te place foarte mult. în această dimineaţă, la birou, m-a întrebat de ce am divorţat.

- Si nu-i este aşa că ai refuzat să-i răspunzi?

Becca se făcu că nu aude.

- Ea a decis să te seducă....

- Nu! Fără glume! spuse el cu un surâs larg.

- Crezi că-mi face plăcere să glumesc pe un asemenea subiect?

Clay se sprijini de masă şi-şi încrucişă mâinile pe cârje.

- Becca, tu nu crezi asta!

Tânăra femeie îi aruncă o privire peste umăr.

- Vii să-mi povesteşti toate acestea când încă nu ţi-ai şters rujul de pe buze?

- Ea m-a sărutat, nu eu!

- Ce precizare subtilă! N-ai aerul că ai fi ripostat.

- De ce ar trebui să mă apăr? Ai venit la momentul potrivit....

- Da, ai dreptate. Altfel...

Ea se opri, cu o cutie de conserve în mâini.

- Altfel ce, Becca? întrebă Clay.

Ochii ei verzi erau plini de maliţie şi nu-şi putu reţine un surâs.

- N-are importanţă...

- Becca, ştiu că este posibil să fi stat mult timp izolat şi asta mi s-a urcat la cap, dar mi se pare că disting în vocea ta ceva ce nu exista mai înainte.

- Si despre ce este vorba? întrebă ea, simulând indiferenţa.

Dumnezeule! A fost atât de proastă încât să-i facă o scenă!

El surâse din nou.

- Cred că este vorba de gelozie....

- Clay, nu fi ridicol!

Simţind că era inutil să nege evidenţa, Becca se întoarse să-i ţină piept.

- Clay, poţi să faci ce vrei cu noua ta iubită, dar nu la mine în casă şi mai ales în faţa fiului meu!

Clay izbucni în râs.

- Becca, mai întâi că fiul nostru se uită la desene animate, împreună cu Todd. în al doilea rând, nu ţi se pare că am purtat această discuţie acum vreo trei săptămâni?

- Cum aşa?

El se aplecă şi-şi atinse ghipsul.

- Aminteşte-ţi, în ziua accidentului, când am aflat despre tine şi Barry.

Becca îl privi fix. Nu vroia să-şi recunoască gelozia dar, mai ales, nu vroia să ştie că şi el dăduse dovadă de acelaşi sentiment când aflase că se va căsători cu Barry. Trebuia să sfârşească această conversaţie şi tuşi.

- Da, da, înţeleg că am putea avea unele asemănări între cele două situaţii.

- Unele asemănări?

Clay dădu din cap.

- Becca, este vorba de ceva mai mult....

Cu aceste cuvinte, părăsi bucătăria şi Becca rămase încremenită locului.

Se gândea că se purtase ridicol. Nu avea niciun drept să fie geloasă. Ea ceruse divorţul, ea întâlnise un alt bărbat şi decisese să-şi refacă viaţa alături de el. Totuşi, simţea un fel de rău fizic şi pentru prima oară, o invada îndoiala. Poate că nu se sfârşise totul între ea şi Clay....

Cina din acea seară fu foarte încordată. Becca rămăsese cufundată în gânduri, încă foarte tulburată.

în ceea ce-l priveşte pe Clay, nici el nu era prea vorbăreţ.

Doar Jimmy vorbi despre cum petrecuse ziua, povestind în detaliu desenele animate pe care le priviseră el şi Todd şi ale căror personaje erau monştri hidoşi, reveniţi de pe planete îndepărtate.

Ieşind din mutismul său, Becca sfârşi prin a acorda atenţie vorbăriei băieţelului şi-şi încruntă sprâncenele.

- Jimmy, aceste desene animate mi se par prea violente. Carol v-a dat voie să vă uitaţi la ele?

Dându-şi seama că a spus prea mult, Jimmy îşi plecă ochii în farfurie.

- Ei, ea... ea lucra la calculator.

Pentru a încerca să obţină iertare, înghiţi repede fasolea verde.

Privirea severă a mamei sale îl făcu să înţeleagă că n-o să-l ierte chiar dacă mânca toate legumele din farfurie.

- Stii bine că nu sunt de acord să te uiţi la astfel de desene animate.

- Da, mamă, răspunse el, fără convingere.

- Data viitoare vă veţi uita la desene animate aici.

Asta o s-o scutească şi pe mama lui Todd să vă mai supravegheze pe amândoi.

- O.K., răspunse băiatul, uşurat că a scăpat numai cu atât.

îşi termină repede cina şi fugi în camera sa.

Clay îi aruncă Beccăi o privire întrebătoare. De obicei, era mai fermă cu fiul său. Dar, în această seară, era prea preocupată pentru a-l pedepsi....

Ea debarasă masa şi se strecură în camera lui Jimmy. Acesta era aşezat pe jos, în mijlocul soldăţeilor ce păreau că reproduc războiul din Golf.

- Ti-ai făcut lecţiile? îl întrebă ea.

El se ridică.

- Da, m-a verificat tata.

- Foarte bine.

Becca se aşează pe pat şi-l invită să vină alături de ea.

- Vino aici, dragul meu.

Ascultător, Jimmy se ridică şi alergă să se lipească de mama sa.

- Sufletul meu, îţi place Barry, nu-i aşa?

- Da, este simpatic...

Satisfăcută de răspuns, tânăra femeie continuă:

- Să ştii că Barry te iubeşte. El şi cu mine ne vedem adesea. Ne place să fim împreună şi ne-ar place să fim împreună tot timpul.

- Oh, răspunse el pe un ton inexpresiv.

Atunci, va veni des la noi acasă, pentru a fi prieten cu tine, cu mine şi cu tata?

Becca inspiră adânc.

- Nu, nu aşa, dragul meu. Vezi tu, Barry şi cu mine.... o să ne căsătorim.

îşi examină fiul cu înţelegere şi sesiză pe faţa lui o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată. El îşi încreţi nasul şi se legănă pe pat, pufnind în râs.

- Dar, mamă, eşti nebună. Nu poţi face asta. Tata nu o să fie de acord!

Si izbucni din nou într-un râs de nepotolit.

Descumpănită, Becca îşi privi fiul fără să ştie ce să-i spună. Nu se aşteptase la o astfel de reacţie...

-Jimmy, este adevărat. Vreau să mă căsătoresc cu Barry şi el va veni să locuiască aici, cu noi.

Băiatul se opri brusc din râs.

- El va sta în camera lui tata şi tata în camera mea?

- Nu, nu, scumpul meu. Tata nu va mai fi aici.

- Si unde va fi? Mi-a spuss că nu se va mai duce la Belezella.

- în Venezuela, îl corectă ea. Nu, este adevărat, nu va mai pleca, cel puţin nu acum.

- Atunci, va rămâne cu noi, insistă Jimmy, cu o credinţă de neclintit.

Prea obosită, Becca renunţă

***

Poate că mă mint singură? se gândi ea, părăsind camera fiului său. Fusese uşor să-şi spună ei însăşi, apoi să-şi anunţe familia, prietenii că se va mărita cu Barry. Toată lumea fusese de acord.

Dar nu-i spusese nimic lui Jimmy, pentru că nu putuse să-l privească în ochi şi să-l mintă. Da, iată de ce întârziase atât de mult acest moment.

Incapabilă să înfrunte adevărul, încercă să-şi ocupe mintea.

Spălase rufe, apoi îşi petrecuse seara adâncită într-o lectură. Spre marea ei uşurare, Clay nu-i adresase niciun cuvânt.

Nu avea nici cea mai mică dorinţă să reia o conversaţie care va suscita noi interogatorii. Totuşi, simţea că o observă şi-i văzu de mai multe ori privirea plină de curiozitate.

Ca de obicei, îl culcară pe Jimmy împreună. Băieţelul păru că uitase conversaţia pe care o avusese cu mama sa....

***

Deoarece fiecare trebuia să meargă la culcare, Clay o opri, punând încetişor mâna pe braţul ei.

- Becca, trebuie să vorbim.

Vocea îi era tot atât de serioasă ca şi figura.

Ea dădu din cap.

- Nu, Clay. Sunt foarte obosită şi vreau să mă culc. Adevărul era că era incapabilă să mai înfrunte o nouă conversaţie cu el.

Stând în faţa ei, Clay o privea. Fără să-şi retragă braţul, el insistă:

- Nu mă gândeam că aş putea fi atât de nerăbdător, zise el încet. Nu era felul meu. Declaraţia lui era atât de neaşteptată, încât Becca ridică ochii.

- Despre ce vorbeşti? Ce răbdare? Si cu cine?

- Cu tine, bineînţeles.

El îi lăsă braţul şi o mângâie încet pe obraz.

Becca se înfioră.

- De ce ai avea nevoie de răbdare cu mine? întrebă ea, cu o voce şoptită.

- Pentru că aştept să ştii exact ce vrei.

El îi mângâie din nou obrazul, dar ea îi înlătură mâna.

- Stiu ce vreau!

- îţi faci mult rău, Becca.

Ea simţi cum i se strânge gâtul şi clipi din ochi pentru a-şi reţine lacrimile.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, Clay.... Este imposibil de vorbit cu tine.

- Tu nu vorbeşti, Becca. Tu fugi, te eschivezi, te ascunzi....

Ea vroia să-i răspundă, dar se răzgândi. Nu dorea să se certe cu el, nu voia nimic!

- L-am anunţat pe Jimmy că mă voi căsători cu Barry, zise ea repede.

Clay nu ripostă.

- Si cum a primit vestea?

- Foarte bine...

- A sărit în sus de bucurie, nu-i aşa?

- Nu.... nu chiar, dar, încetul cu încetul, se va obişnui cu ideea.

- A, bine...

Tonul sarcastic al lui Clay o făcu să stea în

defensivă.

- îi place Barry.

Clay îşi puse mâinile în cap, în semn de exasperare.

- Stii, Becca, eşti gata să faci o mare greşeală...

Tânăra femeie rămase tăcută şi el continuă:

- Ai luat o hotărâre şi vei merge până la capăt fără să mai ţii seama de alţii!

- Nu este adevărat!

- Becca, tu crezi că m-am schimbat şi poate este adevărat. Dar nu până într-atât încât să te las să faci un lucru atât de stupid!

- Nu ai niciun drept să-mi spui ce trebuie să fac! explică
ea.

- O să vedem....

Tăcură timp de câteva secunde şi Becca fu prima care îşi plecă privirea. Ea se întoarse şi murmură:

- Noapte bună, Clay.

Se strecura în camera sa şi închise uşa în urma ei. Sprijinită de uşă, aşteptă până când paşii lui se îndepărtară pe coridor. în sfârşit, în toată casa se aşternu liniştea şi Becca se destinse, apoi se culcă şi sfârşi prin a cădea într-un somn agitat.

- Mamă, mamă, scoală-te!

O mână micuţă o bătea cu insistenţă pe umăr.

Somnoroasă, Becca deschise ochii şi-l privi pe băiat, în picioare, lângă pat.

- Jimmy?

Se ridică într-un cot şi-şi trecu mâna peste părul desfăcut.

- Ce s-a întâmplat, Jimmy?

- Am visat urât...

Ea îl luă în braţe.

- Ce ai visat?

El se căţără în pat şi-i povesti despre monştri şi extratereştri. Becca înţelese imediat că era vorba de personajele din desenele animate pe care le văzuse împreună cu Todd.

îl strânse în braţele sale.

- Jimmy, ştii bine că nu există monştri...

- Stiu, zise el încet. Dar îmi este frică. Vreau să dorm cu tine.

Becca aruncă o privire spre ceasul deşteptător. Era ora trei dimineaţa. Se hotărî să-i facă pe plac.

- Desigur, dragul meu...

A

- îl vreau şi pe tata!

Becca înţepeni.

- Ce?

- Vreau să fim toţi trei, insistă băieţelul. îl vreau pe tata!

- Dar tata doarme şi....

- Te rog, mamă, o imploră Jimmy, pe un ton ascuţit. Becca ştia că atunci când îi era frică fiului său, era
imposibil să i te împotriveşti. Si de ce ar face-o? După un astfel de coşmar, avea dreptul să-l cheme pe tatăl său.

Ea se ridică, fără să încerce să lupte.

- Bine scumpule, mă duc să-l caut.

îl instală pe Jimmy în mijlocul patului şi-l acoperi. Apoi, îşi puse capotul şi ieşi pe coridor.

încet, deschise uşa de la camera lui Clay şi se strecură înăuntru. Respiraţia lui era profundă şi regulată.

Becca se apropie de pat în vârful picioarelor şi-i puse mâna pe umăr.

- Trezeşte-te, Clay!

El nu răspundea, aşa că-l mişcă încet.

- Clay....

- Ce este? mormăi el.

Repede, Becca îi explică situaţia. Clay se ridică, îşi luă
A « 1 . w A .
cârjele şi o urma în camera ei.

Jimmy suspina încetişor. Când sosiră părinţii, se ridică şi le întinse braţele.

- Credeam că aţi plecat....

- Acum, suntem aici, îl asigură Clay.

- Da, vreau să dormim împreună, ca înainte, ceru copilul, instalându-se în mijlocul patului.

în obscuritate, Becca îşi încrucişă privirea cu cea a lui Clay.

- Cum vrei tu, fiule. Si eu am avut vise urâte.
A

întinsă pe spate, Becca se uita în tavan. La un moment dat, ascultă atent respiraţia lui Clay. I se părea că nici el nu putea să adoarmă. Se întreba dacă îl durea piciorul, dar când el vorbi, vocea nu era a unuia care suferea.

- Este o cameră frumoasă, Becca, murmură el. De fapt, casa este fermecătoare. Cred că nu ţi-am spus niciodată, dar mi-a plăcut întotdeauna cum aranjai apartamentele în care am locuit. Becca se simţi mişcată, dar nu ştiu ce să răspundă. El continuă:

- Mama se muta tot timpul. Au trecut ani până

când am înţeles că ea căuta, în acest fel, să scape de urmările legii....

- De ce? Ce-a făcut? şopti ea.

- Nu ştiu. Niciodată n-am vrut să ştiu dacă se droga sau se prostitua.

- Oh, Clay! spuse Becca, profund mişcată.

- Era o femeie mai mult egoistă şi prea puţin maternă. îmi amintesc că niciodată nu m-a luat în braţe, cum faci tu cu Jimmy.

Tânăra femeie simţi un nod în gât.

- Este oribil.... murmură ea. Cum ai putut să supravieţuieşti până în momentul în care ai fost plasat într-o familie maternală?

- Copiii au o mare rezistenţă, şi apoi, am crescut repede. Si cred că am devenit repede cinic. Stiam că nu puteam conta pe nimeni....

- Atunci, ai învăţat să nu depinzi de nimeni....

Becca îşi înghiţi nodul din gât şi încercă să-şi reţină lacrimile. Nu era momentul să plângă.

Atunci îşi dădu seama ce a însemnat cu adevărat copilăria lui Clay şi rănile profunde pe care i le-a provocat acea perioadă. El nu vorbea decât foarte rar despre el însuşi, şi chiar şi după căsătoria lor, nu i-a

făcut nicio confidenţă. Dacă a iubit-o cu adevărat, de ce nu i-a acordat încredere?

- Mi-ar fi plăcut să-mi fi spus toate acestea înainte, zise ea, întinzându-şi braţul pe deasupra copilului.

El o trase încet.

- Nu puteam, Becca, murmură el. Erau întâmplări mai dificile pentru mine decât pentru tine....

Cum ea aprobă în tăcere, el o sărută. Buzele sale erau calde şi senzuale. Cuprinsă de o dulce beţie, tânăra femeie se abandonă şi prelungi sărutul....

Deodată, Clay îi puse mâna pe umeri şi-o împinse încet.

- Draga mea, dacă vrei ca lucrurile să meargă mai departe, ar trebui să-l ducem pe Jimmy în patul său...

Becca înţepeni, simţi cum roşeşte şi murmură:

- Nu cred că este o idee bună... Noapte bună, Clay.

- Noapte bună, Becca, spuse el cu o voce plină de tandreţe.

Becca se întinse surâzând şi adormi, gândindu-se că niciodată nu fusese mai aproape de fostul său soţ ca acum.

Capitolul 9

- Trezeşte-te mamă!

Becca gemu şi-şi trase mai sus cuvertura pentru a scăpa cât mai mult timp posibil de vocea mică şi de mânuţele care o scuturau.

- Haide, mamă, deschide ochii!

- Nu pot, mormăi ea în pernă. Cineva i-a lipit!

Băieţelul strigă:

- Trezeşte-te!

Cu ochii tot închişi, tânăra femeie ridică uşor capul.

-Jimmy, sper că ai un motiv să mă trezeşti. Este a doua oară în noaptea asta...

- Nu este noapte, mamă. Este dimineaţă.

Poţi să-mi faci ouă prăjite cu şuncă? Si pâine prăjită cu scorţişoară?

Becca deschise ochii şi privi faţa veselă a băiatului. El era întotdeauna voios la sculare....

- Eşti sigur că ai să mănânci tot?

El dădu din cap cu putere.

- Da, coşmarul mi-a făcut foame. Si nu pot să fac singur pâinea prăjită. Dar dacă eşti prea obosită, pot să prăjesc eu şunca şi....

Ea căscă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se

scoale pentru a găti, dar nu putea să-l dezamăgească.

- Un minut şi merg să-ţi pregătesc micul dejun.

Becca se uită la ceasul deşteptător.

- în acest timp, pregăteşte-te pentru şcoală.

- De acord!

El coborî din pat şi se grăbi către camera sa.

Becca deschise ochii mari şi întoarse capul, în timp ce Clay stătea într-un cot, privind-o. Părul său era ciufulit şi o lucire poznaşă îi lumina ochii. Deodată, începu să tragă de poala tricoului ei.

- Clay, lasă-mă, insistă ea trăgând de ţesătură.

- Nu....

Ea încercă să se elibereze, dar el nu vroia s-o lase.

- Clay, încetează!

El surâse.

- Dar, Becca, te asigur că nu fac nimic!

Ea încercă atunci o altă strategie.

- Clay, lui Jimmy îi este foame, trebuie să-i pregătesc micul dejun.

- Poţi să-mi pregăteşti şi mie ceva, dar nu imediat....

- Am întârziat la serviciu.

- Crezi că o să te dea afară? întrebă el, plin de speranţă.

- Cred că ar fi mai bine să mă laşi în pace...

El se mulţumi să surâdă şi trase mai tare de tricou ca s-o poată trage lângă el.

- Clay, piciorul tău! strigă ea.

- Piciorul meu este bine, răspunse el, ţinând-o mai strâns.

în timp ce ea se zbătea, Clay îi strecură mâna sub tricou şi-i mângâie pielea. Becca înţepeni, dar apoi, se lăsă. Mângâierile erau atât de senzuale, atât de irezistibile.

Când îşi ridică ochii spre el, simţi cum o străbate un frison. Atunci, foarte încet, el îşi lipi buzele de ale ei şi murmură:

- în ultimul timp, imaginaţia m-a torturat.

- Ah....

- Mi te imaginam cu Barry....

Pleoapele ei se închideau.

Vroia să se abandoneze căldurii braţelor sale, sărutărilor sale, să se lase legănată de dulceaţa vocii sale. Deoarece tăcea, Clay continuă:

- Te-ai culcat deja cu Barry?

- Poftim?

- Nu mă gândesc la asta, dar aş vrea să fiu sigur.

El nu glumea şi o privea cu intensitate.

- Stiu că eşti logodită, dar te cunosc şi cred că nu te-ai fi dăruit decât după nuntă.

Aceste cuvinte o scoaseră brutal din muţenie.

- Clay, asta nu te priveşte!

- Te rog, Becca, simt nevoia să ştiu....

De ce să nu-i spună? Nu o va lăsa în pace decât când nu va auzi ceea ce va dori să ştie. Era surprinsă.

- Nu, Clay, nu m-am culcat cu Barry.

De fapt, o jena teribil ideea de a avea o relaţie intimă cu Barry.

Acesta simţea că avea reticenţă şi nu insista, şi-i era recunoscătoare pentru delicateţea lui.

Clay îi surâse. Expresia lui era un amestec de triumf şi tandreţe. Apoi se aplecă din nou spre ea şi o sărută.

- Stii, Becca, în aceste trei săptămâni, am abordat subiecte despre care ar fi trebuit să discutăm de mult timp.

- Ce vrei să spui?

- Când trăiam împreună, n-am vorbit niciodată despre tine, despre noi, de la.... moartea tatălui tău. în perioada aceea, vroiam să las să treacă un timp înainte de a aborda subiectele. Dar aceasta nu s-a întâmplat, şi

de atunci ai început să te schimbi.

- Este versiunea ta! zise ea.

Ea îşi plecă ochii pentru a încerca să-şi ascundă suferinţa cumplită. Nu era sigură că era suficient de vindecată pentru a putea vorbi. Totuşi, dacă n-aveau să abordeze niciodată acest subiect, ea ar fi continuat să creadă că este vina lui Clay. El avea dreptate. Ani de zile, nu încetase să se ascundă şi acum se simţea obosită.

- Becca, şi mie mi-a părut rău de tatăl tău. Era un om formidabil. Era tatăl pe care doream şi eu să-l am.

Lacrimile inundară ochii tinerei femei.

- Dar.... nu mi-ai spus niciodată...

- Nu şi sunt dezolat, ar fi trebuit să-ţi spun.

Clay rămase un moment tăcut. Ochii lui exprimau durere şi tristeţe.

Becca se simţi prost că l-a judecat greşit şi că-l crezuse indiferent.

- Dar acum, Becca, este rândul tău să înfrunţi greutăţile şi să alegi.

- Clay, nu ştiu....

- Ai lăsat ca lucrurile să meargă prea departe. Sau, mai bine zis, eu am lăsat lucrurile să meargă prea

departe.

Vroia, fără îndoială, să vorbească despre logodna sa cu Barry, se gândea Becca. Trebuia ca ea să vadă realitatea în faţă, dar, pentru moment, era încă bulversată de tot ce i se întâmplase din ajun până acum. Avea nevoie de puţin timp, ca să analizeze toate acestea din punctul său de vedere.

Clay o observa, pândindu-i reacţia. Dar ea nu făcu decât să respingă încercarea lui de a o determina să aleagă.

- Oh, Clay, te rog, nu mă presa astfel....

- Trebuie, Becca.

Vocea lui era fermă şi inflexibilă.

- Am acceptat divorţul pentru că am crezut că era mai bine pentru Jimmy. Dar am greşit, trebuia să mă opun.

- Dar te-ai opus!

Ă

- Nu suficient. îmi aparţii, Becca, şi asta nu se va schimba niciodată.

Poţi să faci orice alt proiect cu alt bărbat, dar vei rămâne întotdeauna femeia mea!

Un val de panică o străbătu.

- Dar este prea târziu să ne întoarcem, Clay. Si, de

altfel, nici nu vreau.

- S-ar spune că încerci să te convingi singură...

- Cât eşti de încăpăţânat! zise ea scuturând cu putere din cap.

Expresia lui deveni ironică.

- Nu eu sunt încăpăţânat. Tu eşti cea care refuzi realitatea.

Ea deschise gura pentru a-i da replica, dar Jimmy strigă din uşă:

- Pot să vin să mă joc cu voi?

Fără să aştepte răspunsul, se căţără în pat şi Becca profită şi se desprinse din strânsoarea lui Clay.

- Nu, noi tocmai discutam, scumpule....

Faţa mică a lui Jimmy se întristă. El îşi privi bănuitor părinţii.

- Credeam că eraţi gata să vă daţi peste cap....

- O să facem asta altădată, fiule, răspunse Clay. Acum, mama va trebui să-ţi pregătească micul dejun. Dar, până atunci, du-te şi caută un pieptene, vreau să-ţi aranjez părul.

El îşi puse mâna pe părul ciufulit al băiatului, fixând-o pe Becca cu o privire serioasă.

în loc de răspuns, ea fugi în sala de baie. Totul

părea că se precipită şi, spre marea sa ruşine, trebuia să admită că lăsase lucrurile să evolueze astfel. în loc să se hotărască, rămăsese spectatoare la propria sa viaţă. Singurul lucru de care se simţea responsabilă şi care o obosise în ultimele luni, era divorţul. Acum, îşi dădea seama că făcuse o greşeală, căci era încă sincer îndrăgostită de Clay Saunder

A doua zi, după ce luase cina la restaurant cu părinţii lui Barry, tânăra femeie acceptase să meargă la el acasă, la o cafea. Deodată, Barry îi luă braţul şi-i şopti la ureche:

- Crezi că totul a mers bine?

Abia după o clipă ea înţelese sensul întrebării. Whelkerii păreau să fie genul de oameni care vroiau să cunoască totul. Era a doua lor vizită în Colorado şi doreau să facă şi puţin turism.

- Da, răspunse Becca.

Se aflau amândoi în bucătăria minusculă, preparând cafeaua.

- Părinţii tăi sunt foarte agreabili.

Se miră ea însăşi de această declaraţie amabilă. Adevărul era că părinţii lui Barry se arătaseră drăguţi cu Jimmy, dar se arătau mai rezervaţi în ceea ce o

priveşte.

- Cred că te plac foarte mult, ştii....

Becca simţea nevoia să-l întrebe de ce afirma aşa ceva când abia îi adresaseră câteva cuvinte în timpul mesei. Totuşi, o ascultaseră atenţi când lua cuvântul, ca şi când ar fi deţinut un secret de stat. Poate că văzuseră dintr-o ochire că ea nu ştia ce voia şi se întrebau cum să-l avertizeze pe ocolite pe fiul lor? Deodată, tânăra femeie se simţi vinovată.

Poate îşi făcea idei.... Ea şi Clay ar fi reacţionat la fel dacă fiul lor le-ar fi prezentat logodnica?

Ea şi Clay.... îşi dădea seama că formau un cuplu, ca şi când ar fi fost căsătoriţi. Ceea ce spusese el în ajun era purul adevăr, va fi întotdeauna femeia lui.

Cu gesturi stângace, aşeză farfurioarele, zaharniţa şi ceşcuţele pe tavă. Lui Jimmy îi servi un pahar de oranjadă. Barry se gândise la tot...

în ultimele două zile, începuse să recunoască tot ceea ce nu admisese mai înainte: Barry era un foarte bun prieten, poate cel mai bun prieten pe care îl avusese vreodată. După divorţ, avusese cu disperare nevoie de atenţia şi de modul său prevenitor. El o ajutase să-şi recapete încrederea în ea însăşi şi-i va fi

etern recunoscătoare, dar nu te căsătoreşti cu cineva din prietenie sau gratitudine....

Barry o observa ca şi când s-ar fi aşeptat la o reacţie din partea ei. Dar, spre marea ei ruşine, nu reuşea să ia o hotărâre. Da, îl iubea încă pe Clay, dar asta nu însemna că puteau să trăiască împreună. Mariajul lor nu fusese un eşec?

Cu o zi mai înainte, la serviciu, se decisese să-i vorbească lui Barry, dar nu găsise un prilej bun. El fusese foarte ocupat toată ziua, nu-şi luase nici pauză pentru masă şi prezenţa permanentă a lui Hope Bishop împiedicase orice conversaţie particulară. Nici astăzi nu avusese nicio singură clipă....

- Nu vii?

Tresări din nou şi-şi ridică fruntea. Barry stătea în pragul uşii, cu cafetiera în mâini. El îşi încruntă sprâncenele.

- Ce-i cu tine, Becca?

- Da, da, sunt doar....

Nu găsea cuvinte pentru a descrie starea în care se găsea.

- Nervoasă?

Si-i surâse.

- Vei vedea că totul va fi bine.

Ea îi adresă un surâs slab şi-l urmă în salon. îşi băură cafeaua. Jimmy înghiţi oranjada, apoi începu să se plimbe prin apartament. Barry avea multe cărţi şi un calculator cu care băieţelul murea de dorinţa de a se juca. Dar Barry era foarte meticulos şi Becca nu era sigură că apreciază că fiul ei punea mâna pe orice....

în timp ce adulţii îşi continuau conversaţia emfatic, Becca îşi urmărea din priviri fiul. Acesta stătea în picioare în faţa biroului lui Barry, cu mâinile pe spatele scaunului, cu o privire curioasă. Spera că nu va cere să se joace cu jocurile video de care nu se îndoia că Barry le posedă.

- Poate vei avea ocazia să-i arăţi colecţia ta de bibelouri de sticlă, Becca.

Auzindu-şi numele, tânăra femeie îşi ridică privirea.

- Poftim?

- Mama mea are şi ea o colecţie de bibelouri de sticlă, zise Barry.

Becca surâse, continuând să-l supravegheze pe Jimmy.

- Da, desigur...

- Sunt sigur că ţi-au vorbit deja, continuă Barry, cu

un ton sever, înainte de a se ridica pentru a debarasa masa.

Ruşinată că fusese atât de distrată, Becca adăugă:

- Da, da, bineînţeles...

- Eu colecţionez mai ales bibelouri din anii douăzeci. Unele au aparţinut străbunicii mele.... începu mama lui Barry cu entuziasm. Si....

Deodată, Becca îl zări pe Jimmy cum întinde braţul pentru a branşa calculatorul. Se ridică imediat şi se aplecă spre el pentru a-i şopti:

- Jimmy, scumpule, te rog să nu atingi calculatorul.

El tresări, o privi şi făcu o mutră nemulţumită.

- Mă plictisesc aici, vreau acasă....

- Imediat, dragul meu....

- Mi-ar plăcea să-ţi văd bibelourile, continuă doamna Whelker.

- Mamă, vreau acasă, se smiorcăi Jimmy.

- Ei, putem atinge două ţinte dintr-o lovitură, zise domnul Whelker. Duceţi-l pe micuţ acasă şi admiraţi aceste bibelouri care vă plac la amândouă înainte de a ne întoarce la hotel.

Becca aruncă o privire disperată în direcţia lui Barry, dar acesta îi întorsese spatele. Se simţea prinsă în

cursă. Whelkerii o observau cu un aer intrigat. Din nou, situaţia îi scăpa de sub control.

Cum să refuze politicos? L-ar fi rănit pe Barry şi nu vroia să-l ofenseze...

- Da, este o idee bună, zise ea, pe un ton prea puţin entuziasmat.

Nu vroia ca ei să-l întâlnească pe Clay, dar cum să-i refuze fără a se arăta grosolană?

Când Barry reveni din bucătărie, îl informă asupra deciziei luate, rugându-l din priviri să găsească o scuză. Dar el se făcu că nu înţelege şi se întoarse să caute paltoanele în cameră....

Odată în maşină, Barry părăsi o clipă din ochi drumul şi-i aruncă o privire întrebătoare.

- Ce se întâmplă, Becca?

Tânăra îi aruncă o privire peste umeri lui Jimmy care se juca pe bancheta din spate.

- Barry, trebuie să vorbim.

- Suntem în drum către casa ta şi părinţii mei îl vor întâlni pe fostul tău soţ... Mă gândesc, de fapt, că ar putea avea o mică discuţie....

înspăimântată de acest ton sarcastic, Becca replică imediat:

- Tu ziceai că era o idee excelentă să mă ocup de el.

- Da, dar nu credeam că aceasta va avea asemenea.... proporţii. Ar fi trebuit să pui capăt acestei relaţii şi nu să reînnoieşti legăturile.

Privi în oglinda retrovizoare şi-l văzu pe Jimmy care nu se mai juca şi-i privea cu atenţie.

- Barry.... nu este adevărat, se bâlbâi ea.

Barry vru să răspundă, dar Jimmy se aplecă spre ei şi se mulţumi să murmure:

- Vom vorbi despre asta mai târziu...

Parcară pe alee, în spatele lui 4x4 al lui Clay. Spre marea uşurare a Beccăi, Clay nu era în salon când pătrunseseră în casă. Spera că acesta va fi în camera sa şi va rămâne acolo până la plecarea oaspeţilor.

în mod curios, în loc să fugă la prietenul său Todd, Jimmy rămase alături de ea. O urmă pas cu pas când îi conduse pe doamna şi pe domnul Whelker în bucătărie pentru a le arăta colecţia sa de bibelouri de sticlă.

Puţin câte puţin, doamna Whelker se arată mai amabilă.

- Sunt mulţumită că-ţi place interiorul pe care-l ai: Suzan nu-i dădea nici cea mai mică atenţie.

- Suzan? întrebă ea.

- Fosta logodnică a lui Barry. Ea este cea care a rupt logodna. I-a făcut mult rău. Sunt sigură că ţi-a povestit.

Becca îşi plecă pleoapele. Era pentru prima oară când auzea vorbindu-se de altă logodnică.

- Ei bine, nu, n-am vorbit niciodată despre ea.

- Aparţine trecutului, mamă, protestă Barry.

- Stiu, răspunse mama sa, nu vreau decât fericirea ta şi nu cred că ţi-ai fi găsit-o alături de ea. De altfel, nu era pregătită să fondeze o familie. Dar cu Becca cred că este altceva...

înainte de a putea răspunde, Becca auzi zgomot de paşi care se apropiau de bucătărie. Cu un instinct aproape animalic al pericolului, se întoarse şi-l văzu pe Clay.

Aplecat pe cârjele sale, el stătea în uşă. Se uită la fiecare persoană, îi surâse fiului său care se ţinea după mama sa, înainte de a o privi pe Becca drept în ochi.

- Nu mi-ai spus că aşteptai vizite.

Contrar a ceea ce crezuse mai înainte, nu vorbise pe un ton ironic. Din contră, părea şi el stânjenit.

- Bună ziua, Clay, spuse ea cu o voce gâtuită.

Si îşi ridică braţele a neputinţă.

A w I

- îţi prezint pe părinţii lui Barry....

Ea respiră profund.

- Domnule şi doamnă Whelker, vi-l prezint pe soţul meu.

Amândoi îl priviră şocaţi.

Ea continuă imediat:

- Pardon, vreau să spun pe fostul meu soţ.

Declaraţia sa fu urmată de o lungă tăcere.

- Ce mai faceţi? spuse Clay.

- .... Locuiţi aici? întrebă doamna Whelker, cu o voce slabă.

- Nu.... este în convalescenţă, răspunse Becca, arătând ghipsul lui Clay.

Apoi, cum acesta din urmă nu zicea nimic, Becca îşi plecă ochii. Deodată, Jimmy strigă:

- Mama mea se va căsători cu el!

El o arătă cu degetul pe mama sa.

- Ea se va căsători cu tatăl meu!

Capitolul 10

Declaraţia lui Jimmy fu urmată de o linişte pe care acesta o rupse cu brutalitate.

- Plecaţi! strigă el, cu o voce ascuţită. Nu vă vreau aici! Becca îl luă pe băieţel pe după umeri şi-l privi drept în

ochi.

- Jimmy, ceea ce ai făcut este foarte nepoliticos! Trebuie să ceri iertare invitaţilor noştri.

El îi aruncă o privire dispreţuitoare.

- Nu! Nu-mi place de Barry şi nu vreau să te căsătoreşti cu el. Nici tata nu-l iubeşte şi nu vrea să te căsătoreşti!

Se eliberă din strânsoarea ei şi fugi în camera lui. Se auzi uşa trântită violent.

Tulburată, Becca se întoarse către cei doi Whelkeri care afişau o mină consternată.

- Sunt cu adevărat dezolată, se bâlbâi ea. Fiul meu....

- Cred că ar fi mai bine să plecăm, o întrerupse doamna Whelker. Barry, vii cu noi?

- O clipă, zise Barry...

- Cum vrei.

Doamna Whelker se îndreptă spre uşă, urmată de soţul său, iar Clay făcu un pas în lături pentru a-i lăsa să treacă.

Când uşa se închise, el privi figura buimăcită a tinerei femei şi furia lui Barry.

- S-ar spune că aveţi nevoie de o mică discuţie...

Si, cu aceste cuvinte, părăsi încăperea.

- Sunt dezolată! zise Becca, întorcându-se spre Barry. Nu ştiu ce s-a putut petrece în mintea copilului....

- Nu este greşeala lui Jimmy, ci a ta. De când ştii că nu mai vrei să te căsătoreşti cu mine? Că totul nu este decât o farsă?

- De câteva zile.... răspunse ea, ocolindu-i privirea.

- Cred că mai de mult, dar refuzai să admiţi. Si eu, ca un idiot, te credeam, făceam proiecte, atunci când tu nu aveai nicio intenţie serioasă. Am fost cinstit cu tine de la început şi tu m-ai minţit!

Becca ridică mâinile.

- Aşteaptă puţin! Si această femeie, Suzan? Nu mi-ai vorbit niciodată despre ea!

- De acord, recunosc, tocmai o părăseam când am început să ies cu tine.

- Cine ştie dacă nu mi-ai propus mariajul dintr-o decepţie amoroasă!

- Ce importanţă are? Fiul tău are dreptate. Fostul tău soţ nu te va lăsa să te căsătoreşti cu mine. Si, de altfel, nici tu nu o doreşti, pentru că eşti încă îndrăgostită de el.

Barry se îndreptă spre uşă.

- Scuză-mă, dar menajul în trei nu mă interesează! adăugă el, înainte de a traversa salonul, fără măcar să-i arunce o ultimă privire.

Când liniştea se aşternu în casă, Becca rămase singură. Ar fi vrut să se repeadă în camera sa, să se arunce pe pat pentru a lăsa să-i curgă lacrimile.

Dar, chiar dacă nu ştia ce o să-i spună, trebuia mai întâi să-i vorbească lui Jimmy.

îşi ridică fruntea şi ieşi din bucătărie. Clay stătea în mijlocul salonului, cu o expresie sarcastică pe figură.

- Ai rupt logodna, Becca?

Ea ridică o mână care tremura.

- De ce nu mă laşi puţin liniştită, Clay? Crezi că nu mi-e de-ajuns pentru astăzi?

Vocea i se frânse la sfârşitul frazei şi se blestemă pentru laşitatea sa. îi lansă o privire disperată şi lăsând la o parte demnitatea, fugi în coridor.

Izbucni în lacrimi şi trecu de uşa lui Jimmy fără a se opri, pentru a se refugia în camera sa. Se aruncă de-a curmezişul pe pat şi-şi ascunse faţa în pernă pentru ca băieţelul să n-o audă plângând.

Se detesta. Credea că toate deciziile sale erau bune, când făcuse greşeli de raţionament. îşi reproşa că-l

făcuse pe fiul său să sufere. Plânse mult timp, până când nu mai avu lacrimi, până când, în sfârşit, îi fu milă de ea însăşi.

Apoi se ridică şi merse în camera de baie, pentru a-şi da cu apă pe faţă. Când ieşi, Clay era tot în salon, aşezat într-un fotoliu.

Când o auzi, îşi ridică privirea, care era sumbră.

- Dacă ai terminat să-l plângi pe logodnicul tău, este timpul să vorbim despre fiul nostru şi să mergem la el. Am încercat mai devreme, dar refuză să deschidă.

Becca avea multe lucruri să-i spună lui Clay, dar ştia că mai important era să-l liniştească pe Jimmy. Fără un cuvânt, bătu la uşa acestuia.

-Jimmy, este mama, pot să intru?

Niciun răspuns. Deschise uşa şi se uită înăuntru. Copilul nu era nici în pat, nici nu se juca cu soldăţeii. Ea parcurse camera cu privirea şi simţi că i se taie răsuflarea, văzând fereastra larg deschisă...

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se repezi în încăpere şi se uită pe fereastră. Nici urmă de băieţel. O străbătu un frison de groază. Fugise!

- Clay?

Alergă în salon, unde Clay se ridicase, alertat de

panica din vocea ei.

- Ce s-a întâmplat?

- Jimmy a plecat.

- Si-a luat lucrurile?

- Nu.... nu ştiu. N-am fost atentă.

Se întoarseră în cameră şi constatară că băiatul îşi luase rucsacul său vechi şi micul echipament de miner.

Becca îi aruncă o privire plină de panică lui Clay, care se străduia să rămână calm.

- El îşi ia întotdeauna aşa-zisul "echipament de miner?”

Ea rămase nemişcată şi figura sa îşi pierdu culoarea.

- Nu. Nu... nu-l ia întotdeauna. Clay, crezi că....?

- Mina de la Lucy Belle.... zise el pe un ton sinistru.

- Ah, nu!

- îţi aminteşti cum ultima oară dorea atât de mult să exploreze mina? Spunea că oamenii care nu au casă ar putea trăi acolo.

- Dar până acolo sunt mai mult de trei kilometri! Nu poate să meargă atât de departe pe picioare.

- Bineînţeles că da. Mai ales în starea lui!

- Fără îndoială...

Becca dădu încet din cap, reprezentându-şi intrarea neagră, larg deschisă.

- Trebuie să plecăm imediat să-l căutăm. Poate reuşim să-l găsim. Crezi că trebuie să semnalăm dispariţia lui?

- Să încercăm mai întâi să-l căutăm noi înşine. Dacă într-o jumătate de oră nu l-am găsit, vom alerta echipele de salvare.

- De acord, să mergem!

Se urcară repede în 4x4 al lui Clay şi demarară. În timp ce ea conducea, examinau cu atenţie câmpia şi şanţurile care defilau de-a lungul drumului, dar nu văzură niciun semn al băieţelului.

Deodată, Clay strigă:

- Acolo! Priveşte!

Becca frână brusc, se întoarse, dar nu văzu decât o pânză roşie. Sări din maşină şi alergă s-o ia.

- Este vesta lui Jimmy. A trecut pe aici.

Urcă în vehicul, demară şi merse pe drumul abrupt, până la intrarea în mină.

- I-a fost cald mergând, şi s-a dezbrăcat.

Coborând din maşină, începură să-l strige pe copil. Becca alergă spre intrarea în mină, în timp ce Clay

înainta cu greu pe terenul accidentat şi presărat cu pietre. Examina atent terenul, căutând urme de paşi, dar fără rezultat.

- Nicio urmă, îi spuse Beccăi, dar nu trebuie să credem că nu se află prin împrejurimi.

- Dumnezeule... murmură ea.

- Trebuie să coborâm în mină, să vedem dacă nu este acolo. Du-te şi ia lanterna din maşină!

Becca se execută şi amândoi intrară în mină, strigându-l încet pe copil, ca acesta să nu se sperie de ecoul vocii lor. Jenat de ghips şi de cârje, Clay înainta încet, dar nu se gândea niciun moment să se întoarcă.

Parcurseseră aproape cincizeci de metri când auziră nişte suspine.

- Jimmy! Jimmy! Răspunde! Eşti bine?

- Daa! răspunse o voce mică şi tremurătoare, mamă, tată, voi sunteţi?

- Da, sosim, Jimmy, răspunse Clay pe un ton liniştitor. Imediat, la lumina lanternei, îl descoperiră pe băiat.

Stătea ghemuit la pământ şi strângea la piept rucsacul. Când văzu lumina, se ridică şi înaintă spre ei, poticnindu-se. Becca îl luă în braţe şi el o luă de gât.

Clay lăsă să-i cadă o cârje şi-i îmbrăţişă pe amândoi. Emoţionată până la lacrimi, se sprijini de el, savurând acest moment de intensă uşurare.

Ieşind afară, la lumina zilei, puse jos copilul şi-l întrebă:

- Jimmy, de ce ai venit aici? La ce te-ai gândit?

El ridică din umeri.

- Nu.... nu ştiu. Eram supărat, nu mai vroiam să trăiesc împreună cu tine şi am venit să trăiesc în mină.

- Of, Jimmy! zise ea, strângându-l în braţe.

- Vroiam să iau şi ceva de mâncare, dar nu vroiam să mă vezi în bucătărie şi, atunci, am plecat. Când am ajuns în mină, am căzut şi lanterna mea nu funcţiona. Si apoi, mi-a fost frică. Vreau să mă întorc acasă, zise el, aproape plângând.

- Ne vom întoarce imediat, declară Clay, toţi trei.

Becca se instală la volan, în timp ce Jimmy se lipi de tatăl său, care îi murmura cuvinte liniştitoare. Când ajunseră, copilul era epuizat. Becca îl duse în pat şi rămase lângă patul lui până când adormi.

Când a văzut că doarme profund, părăsi camera în vârful picioarelor.

Avusese atâtea emoţii, încât abia mai putea să

vorbească. Intrând în camera sa, se aruncă pe pat şi, pentru a doua oară în ziua aceea, plânse îndelung.

- Nu trebuie să mai plângi acum, zise Clay, care tocmai intra în cameră. Este teafăr şi nevătămat.

- Poate, răspunse ea cu o voce înăbuşită, dar din cauza mea a fugit. Si dacă i s-ar fi întâmplat ceva, eu....

- Nu te chinui inutil, Becca. Nu i s-a întâmplat nimic rău. A tras doar o spaimă grozavă şi se va gândi înainte de a mai face aşa ceva. Cel puţin, aşa sper.

Ea îşi ridică privirea şi în încercarea de a-şi căpăta puţină demnitate, îi ceru:

- Aş vrea să rămân singură, Clay.

- Sunt dezolat, Becca, dar cred că e imposibil.

- Te rog, Clay.

El afişă o figură mai hotărâtă.

- Desigur că nu. Ai avut o zi grea şi, fie că-ţi place sau nu, ai nevoie de mine...

- Am nevoie să fiu singură, repetă ea, încăpăţânată.

- Te-am lăsat singură după moartea tatălui tău. Te-am lăsat singură când ai divorţat. Credeam că de asta aveai nevoie. M-am înşelat. Ar fi trebuit să te fac să-mi vorbeşti, ca să te ajut să depăşeşti acele momente.

- N-am nevoie de psihanaliză, zise ea cu răceală.

- Nu, eu însumi am nevoie să înţeleg.

Se apropie şi se aşează alături de ea, rezemându-se de pernă.

- N-am înţeles durerea ta şi nu te-am ajutat pentru că nu ştiam care este rolul meu!

- Ce vrei să spui?

- Gândeşte-te, Becca. Mi-am petrecut viaţa fugind de emoţii, evitând crizele mamei mele când era beată, afişam indiferenţă când mă mutam de la familia maternală...

El îşi strânse pumnii.

- Nu ştiam cum să mă port faţă de durerea ta la moartea lui Hal şi când ai pierdut copilaşii. îmi făcea rău când te vedeam suferind.

Becca se aşeză.

Era atât de stupefiată de ceea ce auzea, încât figura ei rămase fără nicio expresie.

- Păreai atât de.... indiferent. Nu aveam nici cea mai mică idee cu privire la ceea ce gândeai.

- Stiu, mă refugiam în cochilia mea, refuzând să înfrunt toate aceste emoţii. Când aveam aproape vârsta lui Jimmy, mi-am dat seama că erai mai vulnerabil când îţi arătai sentimentele.

El îşi strânse buzele şi continuă imediat:

- Dar nu ştiam ce însemna să suferi cu adevărat până ce nu s-a întâmplat cu el.

- Totuşi, nu mi-ai arătat decât mânie.

- Eram furios şi am mai fost timp de câteva luni.

Mi-a luat mult timp să înţeleg că erai aşa din cauza mea dar era prea târziu pentru a încerca să găsesc o soluţie.

- Si eu eram tot atât de vinovată ca şi tine, admise ea.

- Poate. Suntem amândoi atât de încăpăţânaţi. Când am aflat că te căsătoreşti cu Barry am văzut roşu în faţa ochilor. Nu credeam că te pot pierde. Când m-am trezit la spital, când am văzut îngrijorarea de pe faţa ta, am simţit pentru prima oară după un an, că mai exista o speranţă. Am ştiut că trebuia să te recuceresc. Piciorul rupt mi-a fost de ajutor. Pentru prima oară în viaţa mea am putut să mă destind şi să aştept ca lucrurile să se petreacă de la sine, fără să le provoc....

- M-ai fermecat, zise ea, surâzând. N-am putut rezista bunei tale dispoziţii, nici senzualităţii tale.

- Da, zise el, surâzând la rândul său, este o tactică pe care n-am mai folosit-o niciodată...

- Este o tactică bună, răspunse tânăra femeie.

Deodată, bărbatul o atrase spre el şi o sărută pe buze.

- N-am încetat niciodată să te iubesc, spuse el cu o voce răguşită, chiar şi atunci când nu mă manifestam.

- Clay, eu însămi te-am iubit întotdeauna. Gândeam că fac ceea ce este mai bine pentru Jimmy şi pentru mine dar, de fapt, nu făceam altceva decât să fug. Am pretins că doream un cămin adevărat, dar nu era decât o faţetă a
problemei. între noi, lucrurile nu erau atât de idilice cum aş fi dorit, şi atunci am ales să fug. Chiar şi după cinci ani, păstrasem o imagine naivă şi utopică în ceea ce priveşte căsătoria. N-am suportat realitatea. Mi-a fost frică şi am fost laşă.

Clay o sărută din nou şi vorbiră mult timp despre decepţiile pe care le-au îndurat în timpul separării lor. în tot acest timp, Clay o ţinu strâns în braţe. Lipită de el, Becca era în culmea fericirii şi simţea cum dragostea pentru el devenise mai puternică, mai profundă.

încet, Clay îi ridică bărbia şi-i întoarse faţa către el. îi surâse şi ea citi în ochii lui dragostea pe care i-o purta. Ea îi dădu o lungă sărutare, care îi produse un

frison în tot corpul.

- Stii unde ne duc toate acestea, nu-i aşa? spuse Clay
A A 1
surâzând.

- Hm....nu.

- Eşti obligată să te căsătoreşti din nou cu mine! Si cred că, de data aceasta, va fi pentru totdeauna!

- Ce te face să crezi asta? întrebă ea, râzând.

- Fiul nostru ne va arăta drumul.

- Da, fără îndoială...

Becca se strânse mai puternic lângă el.

- Ai noroc! Vei deveni eroul lui Jimmy.

Clay se aşează şi o privi cu un surâs de satisfacţie.

Râseră împreună, apoi Clay continuă, serios:

- Stii, Becca, îmi iubesc meseria şi.... nu pot să renunţ la ea.

Tânăra femeie respiră profund. Iarăşi mutări în perspectivă! se gândi ea. Dar, de data aceasta, nu-i mai era frică. Acum, Clay era un alt om şi ea însăşi se schimbase.

- Stiu, răspunse ea, şi n-am să-ţi cer nimic.

- Dar pot să lucrez în regiune.

- Cum?

- Stii, sunt multe mine dezafectate în împrejurimi. Se poate obţine închiderea lor definitivă, pentru ca oamenii să fie apăraţi de pericolul pe care-l reprezintă.

Ea se ridică şi-l privi, curioasă să afle şi alte lucruri.

- La ce te gândeşti?

- Aş putea să-mi înfiinţez propria mea întreprindere, spuse el, aş putea contacta proprietarii şi autorităţile locale, pentru a analiza problema. Biroul meu va fi aici, la Tarrant, şi aş veni acasă aproape în fiecare seară şi în toate weekendurile.

Becca îl luă după gât.

- Domnule, este o ofertă pe care nu pot s-o refuz.

încântat, el o îmbrăţişă.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, speram că vei accepta.

Sunt fericit că n-a fost nevoie să trec la planul B....

- Planul B? întrebă ea, examinându-i figura care reflecta şiretenie.

El veni foarte aproape de ea şi-i murmură la ureche:

- Să-mi rup şi celălalt picior....

Sfârşit